

ΑΡΙΘΜΟΣ 1331/2016

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Ε΄ ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ – ΣΕ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Δήμητρα Μπουρνάκα, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, (κωλυομένης της Αντιπροέδρου του Αρείου Πάγου Βιολέττας Κυτέα), Αγγελική Αλειφεροπούλου, και Δημήτριο Τζιούβα – Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε Συμβούλιο στο Κατάστημά του στις 6 Νοεμβρίου 2015, με την παρουσία της Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου Ευσταθίας Σπυροπούλου (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέας) και του Γραμματέως Γερασίμου Βάλαμου, για να δικάσει την αίτηση της Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου περί αναιρέσεως του υπ' αριθμ. 1149/2015 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών. Με κατηγορούμενους τους: 1. Ανδρέα Γεωργίου του Βασιλείου, κάτοικο Αθηνών, 2. Κωνσταντίνο Μολφέτα του Βαλεντίνου, κάτοικο Αθηνών και 3. Αθανασία Ξενάκη του Θεοδώρου, κάτοικο Παλαιού Φαλήρου Αττικής.

Το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών, με το ως άνω βούλευμά του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτό, και η αναιρεσείουσα Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου ζητά τώρα την αναίρεση αυτού, για τους λόγους που αναφέρονται στην με αριθμό και ημερομηνία 37/14 Σεπτεμβρίου 2015 έκθεση αναιρέσεως, η οποία συντάχθηκε ενώπιον του Γραμματέως του

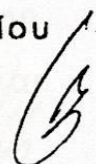
Ποινικού Τμήματος του Αρείου Πάγου Γεωργίου Σωφρονιάδη και καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 929/2015.

Επειτα η Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Ευσταθία Σπυροπούλου εισήγαγε για κρίση στο Συμβούλιο τη σχετική δικογραφία με την πρόταση της Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου Ξένης Δημητρίου με αριθμό 147/30-9-2015, στην οποία αναφέρονται τα ακόλουθα: «Εισάγοντας, ενώπιον Σας, κατ' άρθρο 485 παρ.1 ΚΠΔ, την με αριθ. 37/14.9.2015 αίτησή μας, δια της οποίας ζητάμε ν' αναιρεθεί, εν μέρει το με αριθ. 1149/2015 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, μόνον ως προς το ότι απεφάνθη να μη γίνει κατηγορία κατά των κατηγορούμενων 1. Ανδρέα ΓΕΩΡΓΙΟΥ του Βασιλείου, κατοίκου Αθηνών

2) Κωνσταντίνου ΜΟΛΦΕΤΑ του Βαλεντίνου, κατοίκου Αθηνών και 3) Αθανασίας ΞΕΝΑΚΗ του Θεοδώρου, κατοίκου Παλαιού Φαλήρου Αττικής

) για ψευδή βεβαίωση κατά συναυτουργία σε βάρος του Δημοσίου, υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαιτέρως μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος (άρθρα 13α , 45, 242 παρ.3-1, 263 Α, Π.Κ. σε συνδ. με άρθρ. 1Ν. 1608/1950). Σας γνωρίζουμε ότι, για την βασιμότητα των λόγων της ασκηθείσας αναιρέσεως, αναφερόμαστε εξολοκλήρου στο περιεχόμενο της. σχετικής εκθέσεως, που έχει ως ακολούθως: Ορθή επανάληψη της πρώτης σελίδας της υπ' αριθμ. 37/2015 εκθέσεως αναιρέσεως ΕΚΘΕΣΗ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ Αριθμός 37 / 2015 Στην Αθήνα σήμερα στις 14 Σεπτεμβρίου 2015, ημέρα της εβδομάδας Δευτέρα και ώρα 14:50' στο Κατάστημα της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου, όπου κλήθηκα, ενώπιον εμού του Γραμματέα του Ποινικού Τμήματος του Αρείου Πάγου Γεωργίου Σωφρονιάδη, η Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Ξένη Δημητρίου

ΥΠΟΓΡΑΦΗ
Α. Κωνσταντίνου

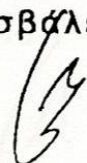

Βασιλοπούλου, μου δήλωσε ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 483 παρ. 3 και 479 του Κ.Π.Δ., ασκεί αναίρεση κατά του υπ' αριθμ. 1149/2015 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών εν μέρει, μόνον ως προς το ότι απεφάνθη να μη γίνει κατηγορία κατά των κατηγορουμένων: 1) Ανδρέα ΓΕΩΡΓΙΟΥ του Βασιλείου, κατοίκου Αθηνών
2) Κωνσταντίνου ΜΟΛΦΕΤΑ του Βαλεντίνου, κατοίκου Αθηνών και 3) Αθανασίας ΞΕΝΑΚΗ του Θεοδώρου, κατοίκου Παλαιού Φαλήρου Αττικής για ψευδή βεβαίωση κατά συναυτουργία σε βάρος του Δημοσίου, υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαίτερας μεγάλης αξίας του "αντικειμένου του εγκλήματος (άρθρα 13°, 45, 242 § 3-1, 263 Α, Π.Κ., σε συνδ. με άρθρ. 1 Ν.1608/1950), το οποίο εκδόθηκε την 14η Ιουλίου 2015, για τους αναιρετικούς λόγους της έλλειψης ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας και της εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διάταξης και ειδικότερα : Ι. Σύμφωνα με το άρθρο 483 παρ. 3 του Κ.Π.Δ., όπως η παρ. 3 αντικ. από το άρθρο 25 παρ.2 του Ν.3904/2010: «Ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου μπορεί να ζητήσει την αναίρεση οποιουδήποτε βουλεύματος με σχετική δήλωση στο γραμματέα του Αρείου Πάγου μέσα στην προθεσμία που ορίζεται από το άρθρο 479, το δεύτερο εδάφιο του οποίου εφαρμόζεται και σε αυτήν την περίπτωση». Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 479 του Κ.Π.Δ., όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 24 παρ.3 Ν.3904/2010 : «Ο Εισαγγελέας Εφετών μπορεί να προσβάλει με έφεση οποιοδήποτε βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών μέσα σε προθεσμία (ΕΚΘΕΣΗ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ Αριθμός 37/2015 Στην Αθήνα σήμερα στις 14 Σεπτεμβρίου 2014, ημέρα της εβδομάδας Δευτέρα και ώρα 14 : 50' στο

Κατάστημα της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου, όπου κλήθηκα, ενώπιον εμού του Γραμματέα του Ποινικού Τμήματος του Αρείου Πάγου Γεωργίου Σωφρονιάδη, η Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Ξένη Δημητρίου - Βασιλοπούλου, μου δήλωσε ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 483 παρ. 3 και 479 του Κ.Π.Δ., ασκεί αναίρεση κατά του υπ' αριθμ. 1149/2015 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών εν μέρει, μόνον ως προς το ότι απεφάνθη να μη γίνει κατηγορία κατά των κατηγορουμένων : 1) Ανδρέα ΓΕΩΡΓΙΟΥ του Βασιλείου, κατοίκου Αθηνών

2) Κωνσταντίνου ΜΟΛΦΕΤΑ του Βαλεντίνου, κατοίκου Αθηνών και 3) Αθανασίας ΞΕΝΑΚΗ του Θεοδώρου, κατοίκου Παλαιού Φαλήρου Αττικής για ψευδή

βεβαίωση κατά συναυτουργία σε βάρος του Δημοσίου, υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαιτέρως μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος (άρθρα 13α', 45, 242 § 3-1, 263 Α, Π.Κ. σε συνδ. με άρθρ. 1 Ν. 1608/1950), το οποίο εκδόθηκε την 14η Ιουλίου 2015, για τους αναιρετικούς λόγους της έλλειψης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και της εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διάταξης και ειδικότερα: Ι. Σύμφωνα με το άρθρο 483 παρ. 3 του Κ.Π.Δ., όπως η παρ. 3 αντικ. από το άρθρο 25 παρ.2 του Ν.3904/2010 : «Ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου μπορεί να ζητήσει την αναίρεση οποιουδήποτε βουλεύματος με σχετική δήλωση στο γραμματέα του Αρείου Πάγου μέσα στην προθεσμία που ορίζεται από το άρθρο 479, το δεύτερο εδάφιο του οποίου εφαρμόζεται και σε αυτήν την περίπτωση». Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 479 του Κ.Π.Δ., όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 24 παρ.3 Ν.3904/2010 : «Ο Εισαγγελέας Εφετών μπορεί να προσβάλει

με έφεση οποιοδήποτε βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών μέσα σε προθεσμία) ενός μήνα από την έκδοσή του (άρθρο 306)...». Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου μπορεί να ζητήσει την αναίρεση οποιουδήποτε βουλεύματος εντός προθεσμίας ενός μήνα από την έκδοσή του για όλους τους λόγους του άρθρου 484 παρ.1, μεταξύ των οποίων και η έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και η εσφαλμένη εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διάταξης. Το υπ' αριθμ. 1149/2015 ως άνω βούλευμα εκδόθηκε στις 14-07-2015 και συνεπώς, η προθεσμία ασκήσεως αναίρεσης λήγει την 14-9-2015, δηλαδή, μέσα σε ένα μήνα από την έκδοσή του, μη λαμβανομένου, όμως υπόψη του χρονικού διαστήματος από 1ης έως 31ης Αυγούστου, κατά το οποίο η παραπάνω προθεσμία αναστέλλεται (άρθρ. 473 § 4 Κ.Π.Δ.).

II. Έλλειψη της επιβαλλομένης από τα άρθρα 93 παρ.3 του Συντάγματος και 139 του Κ.Π.Δ. ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας του απαλλακτικού βουλεύματος, η οποία ιδρύει λόγον αναιρέσεως, σύμφωνα με το άρθρο 484 παρ.1 δ' Κ.Π.Δ., υπάρχει, όταν δεν περιέχονται στο βούλευμα, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία προέκυψαν κατά την προδικασία για τη μη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, με την μορφή των σοβαρών ενδείξεων προς στήριξη της κατηγορίας στο ακροατήριο, τα αποδεικτικά μέσα, από τα οποία προέκυψαν τα περιστατικά αυτά και τα οποία πρέπει να προσδιορίζονται κατ' είδος, καθώς και οι σκέψεις, με τις οποίες κρίθηκε ότι τα περιστατικά, που προέκυψαν δεν συνιστούν πράγματι τέτοιες ενδείξεις. Εξάλλου, για την πληρότητα της αιτιολογίας, όσον αφορά τα βουλεύματα, πρέπει να προκύπτει απ' αυτήν ότι το Συμβούλιο, κατά την

εκτίμηση και αξιολόγηση των αποδεικτικών στοιχείων, δεν παρεβίασε τα διδάγματα και τους κανόνες της Κοινής Πείρας και Λογικής, η συμμόρφωση προς τους οποίους ελέγχεται αναίρετικώς ως έλλειψη αιτιολογίας (ΑΠ 1683/2009, 2095/2007, 1648/2007, 1269/2006 κ.ά.) και δεν έκανε επιλεκτική χρήση αυτών ή επιλεκτική χρήση μέρους αποδεικτικού μέσου ή ειδικότερα παρέλειψε να εκτιμήσει στο σύνολο της μια ιδιαίτερα σοβαρή και κρίσιμη μαρτυρική κατάθεση, γιατί άλλως είναι αδύνατος ο ακυρωτικός έλεγχος (Α.Π. 1415/2010, Α. Μαργαρίτης : «Ένδικα μέσα», 2014, σελ. 613 σημ. 294, Μ. Καϊάφα - Γκμπάντι : «Το περιεχόμενο της ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας», Υπερ. 1994, σελ. 842 επ.). Ειδικότερα, από τις διατάξεις των άρθρων 309 παρ. 1 εδ. α', 310 παρ. 1 εδ.α' 313 και 318 του ΚΠΔ, προκύπτει ότι το Δικαστικό Συμβούλιο (Πλημμελειοδικών ή Εφετών), αποφαινεται ότι δεν πρέπει να γίνει κατηγορία, μεταξύ άλλων περιπτώσεων, και αν δεν υπάρχουν καθόλου ενδείξεις ή αυτές που υπάρχουν δεν είναι σοβαρές για την παραπομπή του κατηγορουμένου στο ακροατήριο. Οι ενδείξεις θεωρούνται σοβαρές, όταν πιθανολογούν την ενοχή του κατηγορουμένου ή όταν από το αποδεικτικό υλικό που συγκομίστηκε προκύπτει με βεβαιότητα, ότι το δικαστήριο θα πρέπει να επιληφθεί και να υποβάλει στη δοκιμασία της επ' ακροατηρίου διαδικασίας, τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζονται οι ενδείξεις. Αντιθέτως, οι ενδείξεις δεν θεωρούνται σοβαρές όταν, αυτές καθ' εαυτές κρινόμενες, δεν πιθανολογούν σοβαρά την ενοχή του κατηγορουμένου και κλονίζονται από άλλα αποδεικτικά στοιχεία, που είναι επαρκή για να οδηγήσουν το Δικαστήριο στην απαλλαγή του. Για να κρίνει το συμβούλιο αν υπάρχουν η όχι επαρκείς ενδείξεις για την ενοχή του κατηγορουμένου και να αποφανθεί αιτιολογημένα για την παραπομπή του στο

ακροατήριο του αρμόδιου δικαστηρίου ή για ότι δεν πρέπει να γίνει κατηγορία σε βάρος του, θα συνεκτιμήσει το σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων που συγκεντρώθηκαν, αξιολογώντας και σταθμίζοντας, τόσο τα στοιχεία που ενισχύουν τις άνω ενδείξεις, όσο και εκείνα που τις αποδυναμώνουν. Τέλος, κατά το άρθρο 484 § 1 β' Κ.Π.Δ., λόγο αναιρέσεως του βουλεύματος, αποτελεί και η εσφαλμένη εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, η οποία συντρέχει όταν το Συμβούλιο της ουσίας δεν κάνει σωστή υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών, που δέχθηκε ότι προέκυψαν, στη διάταξη που εφάρμοσε, αλλά και όταν η παραβίαση γίνεται εκ πλαγίου, πράγμα που συμβαίνει όταν στο πόρισμα του βουλεύματος, που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό αιτιολογικού και διατακτικού του και αναγεται στα στοιχεία και την ταυτότητα του εγκλήματος, για το οποίο πρόκειται, έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο αναιρετικός έλεγχος της ορθής εφαρμογής του νόμου και να στερείται το βούλευμα νόμιμης βάσεως. III. Το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών με το υπ' αρ. 1149/2015 βούλευμά του μεταξύ άλλων, παρέπεμψε τον κατηγορούμενο Ανδρέα ΓΕΩΡΓΙΟΥ του Βασιλείου για να δικασθεί ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών για την πράξη της παράβασης καθήκοντος κατ' εξακολούθηση (άρθρ. 98, 259 Π.Κ.), που φέρεται ότι τέλεσε ως Πρόεδρος της ΕΛ.ΣΤΑΤ., στην Αθήνα, κατά το χρονικό διάστημα από 2-8-2010 έως και το μήνα Σεπτέμβριο του έτους 2011 (βλ. 2η σελίδα 51ου φύλλου - 52° φύλλο, 64° φύλλο - 65° φύλλο και 2η σελίδα 66ου φύλλου - 1η σελ. 68ου φύλλου προσβαλλόμενου βουλεύματος) και αποφάνθηκε να μη γίνει κατηγορία κατά των κατηγορούμενων Ανδρέα ΓΕΩΡΓΙΟΥ του Βασιλείου. Κων.

ΜΟΛΦΕΤΑ του Βαλεντίνου και Αθανασίας ΞΕΝΑΚΗ του Θεοδώρου, για ψευδή βεβαίωση κατά συναυτουργία σε βάρος του Δημοσίου, υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαίτερως μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος (άρθρα 13α', 45, 242 § 3-1, 263 Α Π.Κ. σε συνδ. με άρθρ. 1 Ν. 1608/1950), πράξη για την οποία τους είχε απαγγελθεί από τον Ανακριτή, σε εκτέλεση του υπ' αρ. 1212/2014 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, που είχε διατάξει περαιτέρω κύρια ανάκριση, η παρακάτω κατηγορία : «Στην Αθήνα, στις 10.11.2010, ενώ ήσαν υπάλληλοι κατά την έννοια του άρθρου 13 στοιχ. α' Π Κ, στα καθήκοντα των οποίων ανάγεται η έκδοση ή η σύνταξη δημόσιων εγγράφων κατά την έννοια των άρθρων 13 στοιχ. γ' Π Κ και 438 ΚΠολΔ, από κοινού και με κοινό δόλο βεβαίωσαν με πρόθεση ψευδώς περιστατικό που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες, έχοντας σκοπό να βλάψουν παράνομα το Δημόσιο. Η ζημία που προξενήθηκε ή οπωσδήποτε απειλήθηκε σε αυτό από την εν λόγω πράξη τους υπερβαίνει το ποσό των 150.000 ευρώ, η δε αξία του αντικειμένου του εγκλήματος είναι ιδιαίτερως μεγάλη. Πλέον συγκεκριμένα, στον ως άνω τόπο και κατά τον ως άνω χρόνο, ο κατηγορούμενος Ανδρέας ΓΕΩΡΓΙΟΥ του Βασιλείου, υπό την ιδιότητα του ως Πρόεδρου της Ανεξάρτητης Διοικητικής Αρχής με την επωνυμία «Ελληνική Στατιστική Αρχή», η οποία με το ν. 3832/2010 («Ελληνικό Στατιστικό Σύστημα - Σύσταση της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής ως Ανεξάρτητης Αρχής», στο εξής ΕΔ.ΣΤΑΤ.) έχει ορισθεί ως υπηρεσία αρμόδια για την παραγωγή και διάδοση των επίσημων στατιστικών της Χώρας, και συνεπώς ενώ ήταν υπάλληλος στον οποίο είχε νόμιμα ανατεθεί η άσκηση δημόσιας υπηρεσίας, έχοντας αρμοδίως επιφορτισθεί με το καθήκον της επεξεργασίας, μεταξύ άλλων, και του

στατιστικού στοιχείου του ελληνικού δημοσιονομικού ελλείμματος, συνέταξε, από κοινού με τους συγκατηγορούμενούς του, προϊσταμένους των αρμόδιων υπηρεσιών της ΕΔ.ΣΤΑΤ. και δη της Διεύθυνσης Εθνικών Λογαριασμών και της Διεύθυνσης Στατιστικών Ερευνών της εν λόγω αρχής, Κωνσταντίνο Μολφέτα του Βαλεντίνου και Αθανασία Ξενάκη του Θεοδώρου αντιστοίχως, την απευθυνόμενη στην Ευρωπαϊκή Στατιστική Υπηρεσία (στο εξής Eurostat) αναφορά δημοσιονομικών στοιχείων, με την οποία βεβαίωσε, μεταξύ άλλων, ότι το ποσοστό του δημοσιονομικού ελλείμματος της Χώρας για το έτος 2009 ανερχόταν σε ποσοστό 15,4% επί του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος (στο εξής Α.Ε.Π.), εμφανίζοντάς το έτσι αυξημένο κατά ποσοστό 1,8% σε σχέση με την εκτίμηση που τον Απρίλιο του 2010 είχε γνωστοποιήσει στη Eurostat ο ασκών τότε τις αρμοδιότητες της ΕΛ.ΣΤΑΤ. Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Οικονομικών Σπυρίδων Πλασκοβίτης, και κατά την οποία (εκτίμηση) το ως άνω έλλειμμα ανερχόταν μόνο σε ποσοστό 13,6% επί του Α. Ε. Π. Ωστόσο, το ανωτέρω βεβαιωθέν από τους ως άνω συγκατηγορούμενους δημοσιονομικό έλλειμμα, ως πραγματικό περιστατικό, ήταν ψευδές, αφού τεχνηέντως το διόγκωσαν με: α) Την αναταξινόμηση, για πρώτη φορά, από το θεσμικό τομέα των μη χρηματοδοτικών εταιριών στο θεσμικό τομέα της Γενικής Κυβέρνησης δεκαεπτά Δημόσιων Επιχειρήσεων (Αττικό Μετρό, Ε.Τ.Ε.Ρ.Π.Σ., Ε.Α.Σ., ΕΛ.Γ.Α., Ε.Ρ.Τ., Ε.Ο.Τ., Ε.ΘΕ.Λ, ΤΡΑΙΝΟΣΕ, Η.Σ.Α.Π., Η.Α.Π.Α.Π., Ηλεκτρομηχανική Κύμης ΕΠΕ, ΚΕ.ΕΛ.Π.ΝΟ, Κοινωνία της Πληροφορίας, Μονάδα Οργάνωσης Διαχείρισης Αναπτυξιακών Προγραμμάτων Α.Ε., Ο.Π.Β.Κ.Ε.Π.Ε., Ο.Σ.Ε. και Τραμ Α.Ε.), όπως οι εν λόγω τομείς προβλέπονται στον Κανονισμό (ΕΚ) 2223/1996 του Συμβουλίου της 25ης Ιουνίου

1996 «περί του ευρωπαϊκού συστήματος εθνικών και περιφερειακών λογαριασμών της Κοινότητας» και στο εισαχθέν με αυτόν Ευρωπαϊκό Σύστημα Λογαριασμών 1995 (στο εξής ΕΣΟΛ 1995), χωρίς να πληρούνται οι τιθέμενες από το τελευταίο σχετικές προϋποθέσεις και δη: i) παρότι οι εν λόγω Δημόσιες Επιχειρήσεις δεν μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως μη εμπορικές μονάδες, ήτοι ως πωλούσες, τα αγαθά και τις υπηρεσίες τους σε τιμές κατώτερες του 50% του κόστους παραγωγής τους (στο εξής: κριτήριο του 50%, βλ. παρ. 3.27 επ. ΕΣΟΛ 1995), χαρακτηρισμός που άλλωστε προϋπέθετε την προηγούμενη εκπόνηση από την ΕΑ.ΣΤΑΤ, σχετικών μελετών (βλ. παρ. 3.33 ΕΣΟΛ 1995, σε συνδυασμό με το άρθρο 6 παρ. 2 του Κανονισμού (ΕΚ) 479/2009 του Συμβουλίου της 25ης Μαΐου 2009 «για την εφαρμογή του πρωτοκόλλου σχετικά με τη διαδικασία του υπερβολικού ελλείμματος, το οποίο προσαρτάται στη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας»), οι οποίες όμως ουδέποτε συντάχθηκαν, ii) παρότι οι εν λόγω Δημόσιες Επιχειρήσεις λάμβαναν κρατικές επιδοτήσεις προϊόντος, οι οποίες ομοίως απέκλειαν την αναταξινόμησή τους στον τομέα της Γενικής Κυβέρνησης (βλ. παρ. 3.33 στοιχ. α' αριθ. 2 ΕΣΟΛ 1995, σε συνδυασμό με παρ. 4.33 και 4.35 στοιχ. Υ αυτού), κατά την εκτίμηση του κριτηρίου του 50%, iii) παρότι τα κόστη που αντιστοιχούσαν σε σχηματισμό κεφαλαίου για ίδιο λογαριασμό των εν λόγω Δημόσιων Επιχειρήσεων δεν έπρεπε να περιληφθούν στο κόστος παραγωγής τους, κατά την εκτίμηση του κριτηρίου του 50% (βλ. παρ. 3.33 στοιχ. β' ΕΣΟΛ 1995), iv) παρότι για την εξεύρεση του κόστους παραγωγής των εν λόγω Δημόσιων Επιχειρήσεων, κατά την εκτίμηση του κριτηρίου του 50%, έπρεπε να συνυπολογιστεί το μέγεθος της ανάλωσης του παγίου κεφαλαίου αυτών και

ΥΠΕΡ

Κατά

14
3

όχι το ληφθέν τελικώς υπόψη μέγεθος των εμπορικών τους αποσβέσεων (βλ. παρ. 6.04 ΕΣΟΛ 1995) και ν) παρότι για την αναταξινόμηση των εν λόγω Δημόσιων Επιχειρήσεων στο τομέα της Γενικής Κυβέρνησης έπρεπε να εξεταστεί το κριτήριο του 50% στη διάρκεια μιας σειράς ετών (παρ. 3.33 ΕΣΟΛ 1995), κάτι που ωστόσο δεν έγινε. Η αναταξινόμηση των δεκαεπτά προαναφερόμενων Δημόσιων Επιχειρήσεων στο θεσμικό τομέα της Γενικής Κυβέρνησης διόγκωσε το δημοσιονομικό έλλειμμα του έτους 2009 κατά ποσοστό 0,74% επί του Α.Ε.Π. β) Την ένταξη στο θεσμικό τομέα της Γενικής Κυβέρνησης, εκατοντάδων (περί τα πεντακόσια) νομικών προσώπων τόσο δημοσίου όσο και ιδιωτικού δικαίου, χωρίς να ελεγχθεί η πλήρωση της προβλεπόμενης από τον ΕΣΟΛ 1995 προϋπόθεσης του ελέγχου τους από τη Γενική Κυβέρνηση (βλ. παρ. 2.71 ΕΣΟΛ 1995, σε συνδυασμό με την παρ. 1,2.3 του εκδοθέντος από τη Eurostat εγχειριδίου «για το δημόσιο έλλειμμα και χρέος, εφαρμογή του ευρωπαϊκού συστήματος λογαριασμών»), γ) Το συνυπολογισμό στο δημόσιο χρέος και συνεπώς εμμέσως και στο έλλειμμα της Γενικής Κυβέρνησης της αγοραίας αξίας συμφωνιών ανταλλαγής εκτός αγοράς (off market swaps), οι οποίες είχαν συναφθεί από το Δημόσιο κατά τα έτη 2001 - 2007, χωρίς ένας τέτοιος συνυπολογισμός να επιβάλλεται από τον ΕΣΟΛ 1995 και δ) Τη συμπερίληψη στο έλλειμμα της Γενικής Κυβέρνησης των νοσοκομειακών δαπανών των ετών 2005 έως 2009, συνολικού ύψους, σύμφωνα με τα εκδοθέντα από τους νοσοκομειακούς προμηθευτές σχετικά τιμολόγια, 5.600.000.000 ευρώ, χωρίς: ι) να αφαιρεθούν, ως έδει από τις εν λόγω δαπάνες (βλ. παρ. 3.05 και 3.06 ΕΣΟΛ 1995), τα ποσά κατά τα οποία αυτές μειώνονταν λόγω προεξόφλησης των κατεχόμενων από τους ανωτέρω προμηθευτές ομολόγων, αντιστοιχούσαν

δε τα ως άνω ποσά σε ποσοστό 20 - 22% επί των νοσοκομειακών δαπανών του έτους 2008 και 30 - 32% επί των νοσοκομειακών δαπανών του έτους 2009 και ύ) να έχουν υποβληθεί στο σύνολο τους στον διενεργούμενο από το Ελεγκτικό Συνέδριο σχετικό έλεγχο. Το κατά τα προπαρατιθέμενα ψευδώς βεβαιωθέν από τους ως άνω συγκατηγορούμενους δημοσιονομικό έλλειμμα για το έτος 2009 μπορούσε να έχει έννομες συνέπειες, καθόσον: i) έλαβε χώρα στο πλαίσιο της θεσπιζόμενης από τον Κανονισμό (ΕΚ) 479/2009 Διαδικασίας Υπερβολικού Ελλείμματος, διαδικασία η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 126 παρ. 9 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, παρέχει στο Συμβούλιο τη δυνατότητα να ζητήσει από το Κράτος Μέλος, που εμφανίζει υπερβολικό έλλειμμα, να λάβει τα αναγκαία για τη μείωση του τελευταίου μέτρα, ii) μπορούσε να επηρεάσει την πρόσβαση της Χώρας στις διεθνείς αγορές κεφαλαίου και τα επιτόκια δανεισμού της κατά την έκδοση από αυτή έντοκων γραμματίων και iii) οδήγησε αιτιωδώς στη σύναψη ενός νέου Μνημονίου για την Ελλάδα και τη λήψη των προβλεφθέντων από εκείνο μέτρων (βλ. ν. 4046/2012, στο εξής «Μνημόνιο II»). Στην πράξη τους αυτή προέβησαν με πρόθεση και με σκοπό να βλάψουν παράνομα το Δημόσιο, η σκοπηθείσα δε από αυτούς ζημία, που προξενήθηκε ή έστω απειλήθηκε σε εκείνο, ανέρχεται στο ποσό των 171.348.800.000 ευρώ, το οποίο συντίθεται από τα επιμέρους ποσά των: i) 119.580.000.000 ευρώ, ως πρόσθετα χρεολύσια με τα οποία επιβαρύνθηκε η Χώρα, δανειζόμενη στο πλαίσιο του «Μνημονίου II», ii) 4.800.000.000 ευρώ, ως τόκους επί των ως άνω χρεολυσίων, iii) 46.200.000.000 ευρώ, ως πρόσθετα χρεολύσια με τα οποία επιβαρύνθηκε η Χώρα, δανειζόμενη μέσω της έκδοσης έντοκων γραμματίων του Δημοσίου και iv)

ΔΗΚΕ
ΑΠΟΦΑΣΙΣ

12/10/2016

768.800.000 ευρώ, ως τόκους επί των αμέσως ανωτέρω χρεολυσίων». Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το σκεπτικό του προσβαλλόμενου βουλεύματος το Συμβούλιο να καταλήξει στην απαλλακτική του κρίση για τους κατηγορούμενους, όσον αφορά το ως άνω έγκλημα της ψευδούς βεβαίωσης δέχθηκε ότι: «Από την εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων της σχηματισθείσας δικογραφίας, τα οποία συγκεντρώθηκαν τόσο κατά το στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης όσο και σ' αυτό της κυρίας ανάκρισης, καθώς και της συμπληρωματικής τοιαύτης, δηλαδή των μαρτυρικών καταθέσεων, των εγγράφων, του από 30-3-2012 πορίσματος της κατ' άρθρο 68 παρ. 2 του Συντάγματος Εξεταστικής Επιτροπής της Βουλής των Ελλήνων "σχετικά με το έλλειμμα του 2009 και τους παράγοντες που οδήγησαν στην αμφισβήτηση των ελληνικών στατιστικών στοιχείων", των ανωμοτί εγγράφων εξηγήσεων των κατηγορουμένων, που λήφθηκαν κατ' άρθρο 31 παρ. 2 ΚΠΔ, τις απολογίες των κατηγορουμένων κατά τη συμπληρωματική κυρία ανάκριση και από τη συνολική εκτίμηση του αποδεικτικού, υλικού, αξιολογουμένου κατά την αρχή της ηθικής απόδειξης (άρθρο 177 ΚΠΔ), προέκυψαν τ' ακόλουθα πραγματικά περιστατικά που διαλαμβάνονται στις υπ' αριθμ. 698/2014 και 865/2015 (συμπληρωματική της πρώτης) Εισαγγελικές προτάσεις, στις οποίες το παρόν Συμβούλιο παραδεκτά αναφέρεται προς αποφυγήν άσκοπων επαναλήψεων, κατά το μέρος τους που αναφέρονται στην αξιόποινη πράξη της ψευδούς βεβαίωσης σε βαθμό κακουργήματος κατά συναυτουργία σε βάρος του Δημοσίου, υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαίτερας μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος. Επιπλέον των όσων διαλαμβάνονται στις ανωτέρω Εισαγγελικές προτάσεις, επισημαίνονται και τ' ακόλουθα: Κατά τη διάταξη

του άρθρου 242 παρ. 1 Π Κ, «υπάλληλος που στα καθήκοντά του ανάγεται η έκδοση ή η σύνταξη ορισμένων δημοσίων εγγράφων, αν σε τέτοιο έγγραφο βεβαιώνει με πρόθεση ψευδώς περιστατικό που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της ψευδούς βεβαιώσεως (διανοητικής πλαστογραφίας), το οποίο είναι γνήσιο ιδιαίτερο έγκλημα, απαιτείται, αντικειμενικώς: α) ο δράστης (αυτουργός) να είναι υπάλληλος κατά την έννοια των άρθρων 13 εδ. α και 263 α Π.Κ., αρμόδιος καθ' ύλην και κατά τόπον για τη σύνταξη ή την έκδοση του εγγράφου και να ενεργεί μέσα στα πλαίσια της υπηρεσίας που του έχει ανατεθεί, β) έγγραφο κατά την έννοια του άρθρου 13 εδ. γ' Π.Κ. και δη δημόσιο κατά το άρθρο 438 ΚΠολΔ, κατά την έννοια του οποίου πρέπει να προορίζεται για εξωτερική κυκλοφορία προς πλήρη απόδειξη έναντι πάντων κάθε γεγονότος που βεβαιώνεται σ' αυτό και γ) βεβαίωση στο έγγραφο αυτό ψευδών περιστατικών, τα οποία γενικώς και αφηρημένως μπορούν να έχουν έννομες συνέπειες, πράγμα το οποίο συμβαίνει, όταν το έγγραφο έχει τη νομική δυνατότητα να αποδεικνύει τη γένεση, ύπαρξη, διατήρηση, αλλοίωση ή απώλεια ενός δικαιώματος ή έννομης, σχέσης ή κατάστασης, δημόσιας ή ιδιωτικής φύσεως, ανεξαρτήτως αν οι ίδιες έννομες συνέπειες θα μπορούσαν να επέλθουν με τη βεβαίωση στο έγγραφο της πραγματικής καταστάσεως, υποκειμενικώς δε δόλος, ο οποίος συνίσταται στη γνώση του δράστη, έστω και με την έννοια του ενδεχόμενου δόλου, ότι ενεργεί υπό την ιδιότητα του υπαλλήλου εντός της καθ' ύλην και κατά τόπον αρμοδιότητάς του και ότι τα βεβαιούμενα γεγονότα είναι ψευδή και στη θέληση ή αποδοχή αυτού, να βεβαιώσει τα ψευδή περιστατικά, που μπορούν να έχουν

έννομες συνέπειες (Α. Μπουροπούλου, Ψευδής βεβαίωση, νόθευση κ.λπ., ΠοινΧρ IB/257 ε.π., Χρ, Δέδε, Ποινικό Δίκαιο, Ειδικό Μέρος, Εγκλήματα περί την υπηρεσία, σελ. '72 - Α.Π. 137/2014, Α.Π. 648/2014, Α.Π. 755/2014, Α.Π. 963/2014, Α.Π. 642/2014). Η «Ελληνική Στατιστική Αρχή» (ΕΛ.ΣΤΑΤ.) συνεστήθη με το άρθρο 10 του ν. 3832/2010 (Α' 38) ως ανεξάρτητη διοικητική αρχή, με σκοπό τη συστηματική - παραγωγή επισήμων στατιστικών και τη διενέργεια σχετικών επιστημονικών ερευνών και μελετών. Στο άρθρο 126 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (πρώην άρθρο 104 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας) ορίζεται ότι: «1. Τα κράτη μέλη αποφεύγουν τα υπερβολικά δημοσιονομικά ελλείμματα. 2. Η Επιτροπή παρακολουθεί την εξέλιξη της δημοσιονομικής κατάστασης και το ύψος του δημοσίου χρέους στα κράτη μέλη προκειμένου να εντοπίζει τις μεγάλες αποκλίσεις. Ειδικότερα, εξετάζει την τήρηση της δημοσιονομικής πειθαρχίας, με βάση τα ακόλουθα δύο κριτήρια: α) κατά πόσον ο λόγος του προβλεπομένου ή υφισταμένου δημοσιονομικού ελλείμματος προς το ακαθάριστο εγχώριο προϊόν υπερβαίνει μια τιμή αναφοράς ... β) κατά πόσον ο λόγος του δημοσίου χρέους προς το ακαθάριστο προϊόν υπερβαίνει μια τιμή αναφοράς ... Οι τιμές αναφοράς ορίζονται στο πρωτόκολλο για τη διαδικασία του υπερβολικού ελλείμματος, που προσαρτάται στις Συνθήκες. 3. ...». Στο δε άρθρο 1 του ανωτέρω Πρωτοκόλλου σχετικά με τη διαδικασία του υπερβολικού ελλείμματος (αριθμ. 12) ορίζεται ότι «Οι τιμές αναφοράς που αναφέρονται στο άρθρο 126, παράγραφος 2 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι οι εξής: 3% για τον λόγο μεταξύ του προβλεπομένου ή υφισταμένου δημοσιονομικού ελλείμματος και του ακαθάριστου εγχώριου

προϊόντος σε τιμές αγοράς, 60% για τον λόγο μεταξύ του δημοσίου χρέους και του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος σε τιμές αγοράς». Περαιτέρω, στο άρθρο 2 του ίδιου Πρωτοκόλλου ορίζεται ότι «οι όροι δημόσιος και δημοσιονομικός νοούνται με ευρεία έννοια [με τους ανωτέρω όρους αποδόθηκε στην ελληνική γλώσσα ο αγγλικός όρος general government], ήτοι καλύπτουν την κεντρική κυβέρνηση, την περιφερειακή ή τοπική διοίκηση και τα ταμεία κοινωνικής ασφάλισης, εξαιρουμένων των εμπορικών πράξεων, όπως ορίζονται στο ευρωπαϊκό σύστημα ολοκληρωμένων οικονομικών συναλλαγών». Με τον Κανονισμό (ΕΚ) 479/2009 του Συμβουλίου της 25ης Μάιου 2009 (ΕΕ L 145) ρυθμίσθηκαν ζητήματα σχετικά με την εφαρμογή του ανωτέρω πρωτοκόλλου. Στο άρθρο 1 του εν λόγω Κανονισμού ορίζονται τα εξής. «Για τους σκοπούς του πρωτοκόλλου σχετικά με τη διαδικασία του υπερβολικού ελλείμματος και του παρόντος κανονισμού, οι όροι που περιλαμβάνονται στις παραγράφους 2 έως 6 ορίζονται σύμφωνα με το ευρωπαϊκό σύστημα εθνικών και περιφερειακών λογαριασμών της Κοινότητας (στο εξής «ΕΣΛ 95») που θεσπίστηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 2223/96. Οι κωδικοί μέσα σε παρένθεση αναφέρονται στο ΕΣΛ 95. 2. Ο όρος «δημόσιο» καλύπτει τον ευρύτερο «δημόσιο τομέα» [έτσι αποδόθηκε στην ελληνική γλώσσα ο αγγλικός όρος general government] (S.13), που υποδιαιρείται στους υποτομείς «κεντρική διοίκηση» (S.1311), «διοίκηση ομόσπονδων κρατιδίων» (S. 1312), «τοπική αυτοδιοίκηση» (S. 1313) και «οργανισμοί κοινωνικής ασφάλισης» (S. 1314), εξαιρουμένων των εμπορικών πράξεων όπως ορίζονται στο ΕΣΛ 95. Η εξαίρεση των εμπορικών πράξεων σημαίνει ότι ο «δημόσιος τομέας» (S. 13) περιλαμβάνει μόνο τις θεσμικές μονάδες που έχουν ως κύριο καθήκον την παραγωγή μη

εμπορεύσιμων υπηρεσιών. 3. Το δημοσιονομικό έλλειμμα (πλεόνασμα) είναι η καθαρή λήψη (καθαρή χορήγηση) δανείων (EDP Β.9) του «δημόσιου τομέα» (S. 13), όπως ορίζεται στο ΕΣΛ 95. ... 4. ... 5. Το «δημόσιο χρέος» αποτελείται από την ονομαστική αξία όλων των ακαθάριστων τρεχουσών υποχρεώσεων του «δημόσιου τομέα» (S.1.3) στο τέλος τον έτους, με εξαίρεση τις υποχρεώσεις των οποίων τα αντίστοιχα χρηματοοικονομικά στοιχεία του ενεργητικού βρίσκονται στην κατοχή του «δημόσιου τομέα» (S.13) ...». Στο άρθρο 3 του ανωτέρω Κανονισμού προβλέπεται ότι «Τα κράτη μέλη γνωστοποιούν στην Επιτροπή (Eurostat) δύο φορές το χρόνο, την πρώτη φορά πριν από την 1η Απριλίου του τρέχοντος έτους (έτος ν) και τη δεύτερη φορά πριν από την 1 η Οκτωβρίου του έτους ν, τα προϋπολογισθέντα και τα πραγματικά δημόσια ελλείμματα και το προϋπολογισθέν και το πραγματικό ύψος του δημόσιου χρέους τους. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν την Επιτροπή (Eurostat) για το ποιες εθνικές αρχές είναι, αρμόδιες για τη γνωστοποίηση στο πλαίσιο της διαδικασίας υπερβολικού ελλείμματος ...», ενώ στο άρθρο 16, όπως τροποποιήθηκε με τον Κανονισμό (ΕΕ) 679/2010 του Συμβουλίου της 26.7.2010 (ΕΕ L 198), ορίζεται ότι «1. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι τα πραγματικά στοιχεία που γνωστοποιούνται στην Επιτροπή (Eurostat) παρέχονται σύμφωνα με τις αρχές που έχουν θεσπισθεί με το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 223/2009. Ως προς το θέμα αυτό, οι εθνικές στατιστικές υπηρεσίες οφείλουν να διασφαλίζουν ότι τα γνωστοποιούμενα στοιχεία είναι σύμφωνα με το άρθρο 1 του παρόντος κανονισμού και τους σχετικούς λογιστικούς κανόνες του ΕΣΛ 95 ... 2. ...». Περαιτέρω, με τον Κανονισμό (ΕΚ) 223/2009 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 11ης Μαρτίου 2009 (ΕΕ L 87) θεσπίσθηκαν

κανόνες για την ανάπτυξη, την παραγωγή και τη διάδοση των ευρωπαϊκών στατιστικών. Στο άρθρο 1 του εν λόγω Κανονισμού ορίζεται ότι «... Σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας και τις αρχές της ανεξαρτησίας, της ακεραιότητας και της υπευθυνότητας των εθνικών αρχών και της κοινοτικής αρχής, οι ευρωπαϊκές στατιστικές είναι στατιστικές που απαιτούνται για την υλοποίηση των δραστηριοτήτων της Κοινότητας», ενώ στο άρθρο 5 προβλέπονται τα εξής : «Κάθε κράτος μέλος ορίζει την εθνική στατιστική υπηρεσία που έχει την ευθύνη για το συντονισμό όλων των δραστηριοτήτων που αναλαμβάνονται σε εθνικό επίπεδο για την ανάπτυξη, την παραγωγή και τη διάδοση ευρωπαϊκών στατιστικών και ενεργεί ως σημείο επαφής για την Επιτροπή (Eurostat) σε στατιστικά ζητήματα (ΕΣΥ). Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για την εξασφάλιση της εφαρμογής της παρούσας διάταξης». Εξάλλου, το Ευρωπαϊκό Σύστημα Εθνικών και Περιφερειακών Λογαριασμών της Κοινότητας (ΕΣΛ 1995), στο οποίο παραπέμπουν οι διατάξεις του Κανονισμού 479/2009, θεσπίσθηκε με τον Κανονισμό (ΕΚ) 2223/1996 του Συμβουλίου της 25ης Ιουνίου 1996 (ΕΕ L 310), οι διατάξεις του οποίου ισχύουν αμέσως και δεσμεύουν τις αρχές των κρατών μελών, οι οποίες, κατά την κατάρτιση των δημοσιονομικών στατιστικών που υποβάλλονται στην Eurostat σύμφωνα με τις διατάξεις των προαναφερθέντων Κανονισμών, οφείλουν να τηρούν τις αρχές, τους ορισμούς, τις ταξινομήσεις και τους λογιστικούς κανόνες που απορρέουν από το ανωτέρω Ευρωπαϊκό Σύστημα Λογαριασμών. Όπως αναφέρεται στην παράγραφο 1.01 του Κεφαλαίου 1 του ΕΣΛ 1995: «Το Ευρωπαϊκό Σύστημα Εθνικών και Περιφερειακών Λογαριασμών ... είναι ένα διεθνώς συμβατό λογιστικό πλαίσιο για τη συστηματική και

λεπτομερή περιγραφή μιας συνολικής οικονομίας (δηλαδή περιφέρειας, χώρας ή ομάδας χωρών), των συνιστωσών της και των σχέσεών της με άλλες συνολικές οικονομίες». Στο Κεφάλαιο 2 του ΕΣΛ 1995 καθορίζονται οι θεσμικοί τομείς της οικονομίας κάθε χώρας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και ο δημόσιος τομέας (Σ. 13). Ο δημόσιος τομέας υποδιαιρείται σε τέσσερις υποτομείς: α) κεντρική διοίκηση, β) διοίκηση ομόσπονδου κρατιδίου, γ) τοπική αυτοδιοίκηση και δ) οργανισμοί κοινωνικής ασφάλισης (παρ. 2.70) Σύμφωνα δε με τις παραγράφους 2.69 και 2.71 του Κεφαλαίου 2 του ΕΣΛ 1995, στον δημόσιο τομέα (και, συγκεκριμένα, στον υποτομέα της κεντρικής διοίκησης) υπάγονται και «τα μη κερδοσκοπικά ιδρύματα που αναγνωρίζονται ως ανεξάρτητα νομικά πρόσωπα, τα οποία είναι παραγωγοί λοιπού μη εμπορεύσιμου προϊόντος και ελέγχονται και κατά κύριο λόγο χρηματοδοτούνται από την κεντρική διοίκηση».

5. Επειδή, στο εσωτερικό δίκαιο, για την οριοθέτηση του δημοσίου τομέα σύμφωνα με τις ανωτέρω παρατεθείσες διατάξεις του ενωσιακού δικαίου, με το άρθρο 2 του ν. 3871/2010 (Α' 141) προστέθηκε άρθρο 1B στο ν. 2362/1995 (Α' 247) περί Δημοσίου Λογιστικού, με το οποίο ορίσθηκαν τα εξής :

«1. Δημόσιος τομέας : περιλαμβάνει τη Γενική Κυβέρνηση και τις δημόσιες επιχειρήσεις κατά την έννοια των παραγράφων 1, 2 και 3, καθώς και τους δημόσιους οργανισμούς κατά την έννοια της παραγράφου 6 του άρθρου 1 του ν. 3429/2005 (ΦΕΚ 314 Α).

2. Γενική Κυβέρνηση : περιλαμβάνει την Κεντρική Κυβέρνηση, τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης, πρώτου και δεύτερου βαθμού (ΟΤΑ), και τούς Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης (ΟΚΑ), σύμφωνα με τα κριτήρια του Ευρωπαϊκού Συστήματος Λογαριασμών (ΕΣΟΛ).

3. Κεντρική Κυβέρνηση : περιλαμβάνει την Κεντρική Διοίκηση και τα νομικά πρόσωπα

δημοσίου δικαίου, καθώς και τα νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου που ελέγχονται και χρηματοδοτούνται κυρίως από την Κεντρική Διοίκηση, εκτός ΟΤΑ και ΟΚΑ. 4. Κεντρική Διοίκηση ή Δημόσιο ή Κράτος : περιλαμβάνει την Προεδρία της Δημοκρατίας, τα Υπουργεία και τις Αποκεντρωμένες Διοικήσεις, καθώς και τις Ανεξάρτητες Αρχές ...». Με το άρθρο 50 παρ. 1 περ. α' δε του ν. 3943/2011 (Α' 66/31.3.2011) προστέθηκε στην παρ. 2 του άρθρου 1B του ν. 2362/1995 τελευταίο εδάφιο, σύμφωνα με το οποίο : «Αναλυτικά τα νομικά πρόσωπα που περιλαμβάνονται στην Κεντρική Κυβέρνηση, τους Ο.Τ.Α. και τους Ο.Κ.Α. προσδιορίζονται από το Μητρώο Φορέων Γενικής Κυβέρνησης που τηρείται με ευθύνη της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής». Εξάλλου, στο άρθρο 11 του ν. 3832/2010, με τον οποίο, κατά τα ανωτέρω εκτεθέντα, συνεστήθη η ΕΛ.ΣΤΑΤ. ως ανεξάρτητη διοικητική αρχή, ορίζεται ότι «1. Η ΕΛ.ΣΤΑΤ. ασκεί τις αρμοδιότητες της Γενικής Γραμματείας Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας της Ελλάδας (Γ.Γ. Ε.Σ.Υ.Ε.). που προβλέπονται στο άρθρο 1 του π.δ. 224/1986 (ΦΕΚ 91 Α'), κάθε άλλη αρμοδιότητα της που προβλέπεται στην κείμενη νομοθεσία, καθώς και τις αρμοδιότητες που καθορίζονται από τον παρόντα νόμο, από τον Κανονισμό (ΕΚ) 223/2009 και οποιαδήποτε άλλη σχετική διάταξη. 2. Η ΕΛ.ΣΤΑΤ. ιδίως : α Καταρτίζει και εκτελεί το ετήσιο στατιστικό πρόγραμμα και παράγει και δημοσιεύει με την ιδιότητα της «εθνικής στατιστικής υπηρεσίας», όπως ορίζεται στην παρ. 1 του άρθρου 5 του Κανονισμού (ΕΚ) αριθμ. 223/2009, τις επίσημες, εθνικές και ευρωπαϊκές στατιστικές της χώρας ...». 6. Επειδή, από τις ανωτέρω παρατεθείσες διατάξεις προκύπτει ότι η ΕΛ.ΣΤΑΤ. είναι η αρμόδια εθνική αρχή για την κατάρτιση και την αποστολή προς την Eurostat των εθνικών στατιστικών και του συνόλου

των στοιχείων που απαιτούνται, μεταξύ άλλων, για την εφαρμογή του Πρωτοκόλλου σχετικά με την διαδικασία του υπερβολικού ελλείμματος, κατά τα οριζόμενα στον Κανονισμό 479/2009. Τα στοιχεία αυτά γνωστοποιούνται στην Eurostat τουλάχιστον δύο φορές τον χρόνο. Στο πλαίσιο των ανωτέρω αρμοδιοτήτων ανετέθη, επίσης, στην ΕΛ.ΣΤΑΤ., με το άρθρο 50 παρ. 1 περ. α του ν. 3943/2011, η κατάρτιση του Μητρώου Φορέων Γενικής Κυβέρνησης. Στο Μητρώο αυτό κατατάσσονται όλοι οι φορείς, τα στοιχεία της οικονομικής διαχείρισης των οποίων λαμβάνονται υπ' όψιν για τον προσδιορισμό του δημοσίου ελλείμματος και του δημοσίου χρέους, κατά τα οριζόμενα στον Κανονισμό 479/2009. Σύμφωνα δε με τις διατάξεις του άρθρου 1B του ν. 2362/1995, η Γενική Κυβέρνηση περιλαμβάνει την Κεντρική Κυβέρνηση, τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης και τους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης, ενώ, περαιτέρω, ως προς την Κεντρική Κυβέρνηση ορίζεται ότι περιλαμβάνει τις κρατικές υπηρεσίες (Κεντρική Διοίκηση), τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου καθώς και τα νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου που ελέγχονται και χρηματοδοτούνται κυρίως από την Κεντρική Διοίκηση. Συνεπώς, οι φορείς που περιλαμβάνονται στον τομέα της Γενικής Κυβέρνησης καθορίζονται, κατ' αρχήν, στο νόμο. Για την κατάταξη, όμως, ενός νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου στον τομέα της Γενικής Κυβέρνησης απαιτείται προηγούμενη κρίση σχετικά με την συνδρομή των τασσόμενων στις οικείες διατάξεις κριτηρίων. Προκειμένου, δηλαδή, να υπαχθεί ένα νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου στον τομέα της Γενικής Κυβέρνησης, εξετάζεται αν το εν λόγω νομικό πρόσωπο ελέγχεται και χρηματοδοτείται κατά κύριο λόγο από την Κεντρική Διοίκηση. Η κατάταξη, συνεπώς, ενός νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου στο

καταρτιζόμενο από την ΕΛ.ΣΤΑΤ. Μητρώο Φορέων Γενικής Κυβέρνησης προϋποθέτει εξειδίκευση και εφαρμογή επί του συγκεκριμένου νομικού προσώπου των καθοριζόμενων στο νόμο κριτηρίων, βάσει των υποβαλλόμενων στοιχείων σχετικά με την διοίκηση και την χρηματοδότηση του εν λόγω νομικού προσώπου. Περαιτέρω, εν όψει της προαναφερθείσης υποχρέωσης της ΕΛ.ΣΤΑΤ. για την ανά τακτά χρονικά διαστήματα υποβολή των σχετικών με την διαδικασία υπερβολικού ελλείμματος στοιχείων προς την Eurostat, αντιστοίχως, ανά τακτά χρονικά διαστήματα ελέγχονται και επικαιροποιούνται τα σχετικά με την κατάρτιση του Μητρώου Φορέων Γενικής Κυβέρνησης στοιχεία. Συνεπώς, τουλάχιστον η πρώτη κατ' έτος ενημέρωση από την ΕΛ.ΣΤΑΤ. του Μητρώου Φορέων Γενικής Κυβέρνησης, εμπεριέχει επαναξιολόγηση της συνδρομής των κριτηρίων κατατάξεως στο εν λόγω Μητρώο, βάσει των επικαιροποιημένων ετησίων στοιχείων, εν όψει, ιδίως, του ότι τα δεδομένα σχετικά με την χρηματοδότηση του φορέα καθώς και την ιδιότητά του ως «παραγωγού μη εμπορεύσιμου προϊόντος» (βλ. τον ανωτέρω παρατεθέντα ορισμό του Κεφαλαίου 2 παρ. 2.69 και 2.71 του ΕΣΛ 1995) εξετάζονται, κατ' αρχήν, σε ετήσια βάση. Το ως άνω δε επικαιροποιημένο Μητρώο εξακολουθεί να ισχύει καθ' όλη την διάρκεια του έτους, εφ' όσον δεν μεσολαβήσει νεότερη ενημέρωση βάσει ουσιωδώς διαφοροποιημένων στοιχείων, καθώς και μετά την έναρξη του επομένου έτους, μέχρι την κατάρτιση επικαιροποιημένου Μητρώου για το νέο έτος. Εξάλλου, η κατάταξη ενός φορέα στον τομέα της Γενικής Κυβέρνησης έχει έννομες συνέπειες για την λειτουργία του, δεδομένου, κυρίως, ότι συνεπάγεται την εφαρμογή επί αυτού ενός ειδικού πλέγματος διατάξεων σχετικών με την οικονομική του διαχείριση, εν όψει του ότι, όπως

προαναφέρθηκε, τα οικονομικά στοιχεία του εν λόγω Φορέα λαμβάνονται υπ' όψιν για τον καθορισμό του ύψους του δημοσίου ελλείμματος και του δημοσίου χρέους (ΣΤΕ 2497/2013). Η Ελλάδα μέχρι τη θέση σε ισχύ του ως άνω ιδρυτικού νόμου της ΕΛ.ΣΤΑΤ. (Μ. 3832/9-3-2010), συμμετείχε στο Ευρωπαϊκό Στατιστικό Σύστημα (ΕΣΣ) μέσω της Γενικής Γραμματείας Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας της Ελλάδας, που είχε συσταθεί με το ΠΑ 224/1986, υπαγόταν στο Υπουργείο Οικονομίας και Οικονομικών και είχε την ευθύνη της συλλογής και επεξεργασίας στατιστικών της χώρας, για εθνικούς και ευρωπαϊκούς σκοπούς. Στο πλαίσιο αυτό το δημοσιονομικό έλλειμμα και το δημόσιο χρέος κάθε κράτους μέλους, εκφράζεται ως ποσοστό (%) επί του αντιστοίχου ακαθάριστου εγχωρίου προϊόντος (ΑΕΠ), βάσει κλασματικού αριθμού, με αριθμητή το έλλειμμα ή το χρέος και παρανομαστή το ΑΕΠ. Η Ελλάδα, που από τον Απρίλιο του 2009, με απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, ύστερα από εισήγηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (ΕΕ), είχε ενταχθεί σε διαδικασία επιτήρησης λόγω «υπερβολικού ελλείμματος» (ΔΥΕ), οριζομένου σε ποσοστό άνω του 3% του ΑΕΠ. βάσει του Συμφώνου Σταθερότητας μεταξύ των χωρών της Ευρωζώνης, αφού η Ελληνική Κυβέρνηση πριν από τις βουλευτικές εκλογές της 4-10-2009, στο πλαίσιο του απασταλλέντος στην Επιτροπή Επικαιροποιημένου Προγράμματος Σταθερότητας και Ανάπτυξης, είχε περιλάβει ως στόχο (πρόβλεψη) δημοσιονομικού ελλείμματος «Γενικής Κυβέρνησης» (κύριου θεσμικού τομέα και βασικού κριτηρίου της πορείας των δημοσιονομικών δεδομένων κάθε χώρας, περιλαμβάνοντας όλους τους θεσμικούς φορείς που χρηματοδοτούνται από το Δημόσιο, κατά τις προβλέψεις του πρωτογενούς και παραγώγου δικαίου της ΕΕ) ποσοστού 3,7% του ΑΕΠ. βάσει της διαδικασίας αυτής (ΔΥΕ),

προβλεπομένης από ευρωπαϊκούς κανονισμούς, διέποντες την κατάρτιση των δημοσιονομικών στατιστικών για τους σκοπούς της ΔΥΕ (περιορισμού του ελλείμματος σε ποσοστό κάτω του 3% του ΑΕΠ), να γνωστοποιεί στη Επιτροπή (EUROSTAT) ομαδοποιημένα δημοσιονομικά στατιστικά στοιχεία όλων των εντασσομένων στον θεσμικό τομέα της «Γενικής Κυβέρνησης» φορέων, καθώς και επικαιροποιημένη οριοθέτηση του τομέα αυτού - ταξινόμηση φορέων σ' αυτόν κατ' εφαρμογή των ισχυόντων κριτηρίων και κατάρτιση του σχετικού «μητρώου φορέων Γενικής Κυβέρνησης» (ΦΓΚ), μαζί με προϋπολογισμό (πρόβλεψη) δημοσιονομικού ελλείμματος για το τρέχον κάθε φορά έτος, ήτοι ετήσιας διαφοράς δημοσιονομικών εσόδων-δαπανών (αφού η τελική λογιστική διαμόρφωση του δημοσιονομικού ελλείμματος τρουποθέτει το οριστικό κλείσιμο των λογαριασμών εντασσόμενων στη «Γενική Κυβέρνηση», φορέων, που γίνεται μετά τη λήξη του έτους), δύο φορές ετησίως, δηλαδή τον Απρίλιο και τον Οκτώβριο έκαστου έτους. Σ' αυτό το πλαίσιο η Ελληνική Κυβέρνηση, μέσω της ΓΓΕΣΥΕ του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών, γνωστοποίησε στην «EUROSTAT», στις 2-10-2009, ήτοι δύο (2) ημέρες πριν τις Βουλευτικές εκλογές της 4-10-2009, σχετικά δημοσιονομικά στατιστικά στοιχεία με πρόβλεψη δημοσιονομικού ελλείμματος για το έτος 2009, ανερχομένου σε ποσοστό 6% τού ΑΕΠ. Μετά από αίτημα παροχής διευκρινίσεων της «EUROSTAT», επί της γνωστοποίησης* αυτής, η Ελληνική Κυβέρνηση που προέκυψε από τις ανωτέρω Βουλευτικές εκλογές, στις 21-10-2009 γνωστοποίησε στην τελευταία νέα (επικαιροποιημένα) δημοσιονομικά στατιστικά στοιχεία, με αναθεωρημένη πρόβλεψη δημοσιονομικού ελλείμματος για το ίδιο έτος (2009), σε ποσοστό 12,5% του ΑΕΠ, επίσης, μέσω της

ΓΓΕΣΥΕ, βάσει συνυπολογισμού νεότερων ταμειακών και δημοσιονομικών στοιχείων, ληφθέντων από το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους και την Τράπεζα της Ελλάδος, οικονομικών αποτελεσμάτων Οργανισμών Κοινωνικής Ασφάλισης (ΟΚΑ), εντασσόμενων στον τομέα της «Γενικής Κυβέρνησης» (ΙΚΑ, ΟΑΕΕ), προκυπτόντων από εκθέσεις των Διοικητών τους και οφειλών ΟΚΑ και Νοσοκομείων προς φαρμακευτικές εταιρίες. Στις 9-3-2010 τέθηκε σε ισχύ ο ιδρυτικός νόμος της ΕΛ.ΣΤΑΤ. (Ν. 3832/2010), ως ανεξάρτητης Διοικητικής Αρχής, υπαγόμενης, όπως προαναφέρθηκε, απευθείας στον έλεγχο της Βουλής, των Ελλήνων και εχούσης τις μέχρι τότε αρμοδιότητες της καταργηθείσας με τον ίδιο νόμο ΓΓΕΣΥΕ (άρθρα 9 παρ. 1, 2, 10 παρ. 1, 2, 22 ν. 3832/2010, όπως ίσχυαν αρχικά). Ο νόμος αυτός προέβλεπε την ΕΛΣΤΑΤ ως συλλογικό όργανο διοίκησης (εν είδει Διοικητικού Συμβουλίου), με εξουσιαστική σχέση με τους λοιπούς φορείς του Ελληνικού Στατιστικού Συστήματος (ΕΛΣΕ), που ορίζονταν ως τέτοιοι (αρμόδιοι ή υπόχρεοι συλλογής στατιστικών στοιχείων υποβαλλόμενων σ' αυτήν) με απόφασή της (άρθρα 13 παρ. 1,2, 10 παρ. 5 ν. 3832/2010, όπως ίσχυαν αρχικά). Πιο συγκεκριμένα, προβλεπόταν ότι η ΕΛ.ΣΤΑΤ. συγκροτείται από επτά (7) μέλη, ως εξής: α) τέσσερα μέλη, ένα από τα οποία οριζόταν ως Πρόεδρος και ένα ως Αντιπρόεδρος, εκλεγόμενα από τη διάσκεψη των Προέδρων της Βουλής, με εισήγηση του Υπουργού Οικονομικών, ύστερα από δημόσια προκήρυξη, με πλειοψηφία 4/5 των μελών της, β) ένα μέλος υποδεικνυόμενο από τον Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος, γ) ένα μέλος οριζόμενο από τον Υπουργό Οικονομικών και δ) ένα μέλος οριζόμενο από τον Σύλλογο των Εργαζομένων στην ΕΛ.ΣΤΑΤ. Μετά δε την εκλογή του Προέδρου, του Αντιπροέδρου και των δύο μελών της

ΕΛΣΤΑΤ από τη διάσκεψη των Προέδρων της Βουλής, προβλεπόταν διορισμός των μελών της ΕΛΣΤΑΤ για δετή θητεία, με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, δημοσιευόμενη στην Ε.τ.Κ., με δυνατότητα ανανέωσης της θητείας τους άπαξ μόνο, με όμοια απόφαση και με την ίδια διαδικασία (άρθρο 12 παρ. 1, 3 ν. 3832/2010, όπως ίσχυε αρχικά). Παράλληλα, προβλέπονταν υποχρεωτικές συνεδριάσεις των μελών της ΕΛΣΤΑΤ, τακτικές και έκτακτες, τουλάχιστον άπαξ του μηνός, μετά από πρόσκληση του Προέδρου της, ορίζουσα τον τόπο και το χρόνο και περιλαμβάνουσα τα θέματα της ημερήσιας διάταξης, προς άσκηση των εν γένει αρμοδιοτήτων της (άρθρο 13 παρ. 1 ν. 3832/2010, όπως ίσχυε αρχικά). Επιπλέον, με μεταβατική διάταξη προβλεπόταν, μέχρι το διορισμό του Προέδρου τους και των μελών της ΕΛΣΤΑΤ (πρώτου ΔΣ), η άσκηση των εν γένει αρμοδιοτήτων τους από τον Γενικό Γραμματέα του Υπουργείου Οικονομικών (άρθρο 23 παρ. 1 ν. 3832/2010). Ας σημειωθεί εδώ ότι με 'διαδοχικές νομοθετικές μεταβολές του ανωτέρω ιδρυτικού της ΕΛΣΤΑΤ νόμου, οι κυριότερες των οποίων επήλθαν αφενός με το άρθρο 10 ν. 3899/2010 (ΦΕΚ Αξ 212/17-12-2010) και αφετέρου με το άρθρο 321 ν. 4072/2012 (ΦΕΚ Αξ 86/11-4-2012) το ως άνω συλλογικό όργανο (ΔΣ) της ΕΛΣΤΑΤ καταργήθηκε, των αρμοδιοτήτων αυτού περιελθουσών στον Πρόεδρο της Αρχής αυτής, πλην όμως οι εν λόγω μεταβολές επήλθαν εκ των υστέρων, δηλαδή σε χρόνο μεταγενέστερο του χρόνου τελέσεως των πράξεων που αποδίδονται στους κατηγορουμένους, ισχύοντος κατά τον χρόνο τούτο, σε γενικές γραμμές, του προεκτεθέντος - εσωτερικού νομοθετικού πλαισίου, αναφορικά με τη λειτουργία και την άσκηση των αρμοδιοτήτων του συλλογικού οργάνου της ΕΛ.ΣΤΑΤ., οι οποίες είχαν αρχικά προβλεφθεί με τον ιδρυτικό της νόμο.

Τον Απρίλιο του 2010 και ενώ είχε τεθεί σε ισχύ ο ως άνω νόμος, η Ελλάδα, στο πλαίσιο της ΔΥΕ, γνωστοποίησε στην «EUROSTAT» επικαιροποιημένα στατιστικά στοιχεία, με εκτίμηση του δημοσιονομικού ελλείμματος για το έτος 2009 ανερχομένου κατ' αυτήν 13,6% του ΑΕΠ, μέσω του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Οικονομικών, ως ασκούντος τις αρμοδιότητες της νεοσυσταθείσας ΕΛ.ΣΤΑΤ., υπό το μεταβατικό καθεστώς του άρθρου 23 παρ. 1 ν. 3832/2010. Επίσης, τον ίδιο μήνα ο τότε Πρωθυπουργός της χώρας, επικαλούμενος επιγενόμενη και πλήρη αδυναμία περαιτέρω δανεισμού της, ανακοίνωσε την πολιτική απόφαση προσφυγής (υπαγωγής) στον νεοσυσταθέντα Διεθνή Μηχανισμό Στήριξης (ΔΝΤ, ΕΚΤ και ΕΕ), που ενεργοποιήθηκε με τη θέση σε ισχύ του ν. 3845/2010 (ΦΕΚ Α', 63/6-3-2010). Στη συνέχεια, στις 2-8-2010 ολοκληρώθηκε η προβλεπόμενη στο άρθρο 12 ν. 3832/2010 διαδικασία συγκροτήσεως (εκλογής και διορισμού) του συλλογικού οργάνου της ΕΛ.ΣΤΑΤ., με τη δημοσίευση στην Ε.τ.Κ. της υπ' αριθμ. 7999/Α1-60-65 (ΦΕΚ 265/2-8-2010) αποφάσεως του Υπουργού Οικονομικών περί διορισμού του πρώτου ΔΣ της. Ως Πρόεδρος διορίστηκε ο κατηγορούμενος Ανδρέας Γεωργίου, ως Αντιπρόεδρος ο Νικ. Λογοθέτης και μέλος αυτού, μεταξύ άλλων, η Ζωή Γεωργαντά. Το ανωτέρω συλλογικό όργανο της ΕΛ.ΣΤΑΤ. συνήλθε σε συνεδρίαση τέσσερις (4) φορές ήτοι στις 3-8-2010, στις 3-9-2010, στις 20-9-2010 και στις 3-10-2010, χωρίς από τότε ο Πρόεδρος του να το συγκαλέσει σε άλλη συνεδρίαση, μολονότι ήταν υποχρεωμένος προς τούτο, σύμφωνα με τις προεκτεθείσες αρχικές ρυθμίσεις του ν. 3832/2010. Από τα πρακτικά των ανωτέρω γενομένων συνεδριάσεων του ΔΣ της ΕΛ.ΣΤΑΤ. προκύπτει ότι αυτές εξαντλήθηκαν σε συζητήσεις για τον καθορισμό της ενδεδειγμένης λειτουργίας της ΕΛ.ΣΤΑΤ.

προς την κατεύθυνση ορθής μεθοδολογικής επεξεργασίας των συλλεγόμενων από τους λοιπούς φορείς του ΕΛΣΣ στατιστικών στοιχείων, με σκοπό την απαρέγκλιτη εφαρμογή του ισχύοντος κανονιστικού πλαισίου της ΕΕ (πρωτογενούς και παραγωγού), τη δημοσίευση ορθών δημοσιονομικών (κυρίως) και μη στατιστικών στοιχείων και, συνακόλουθα, την αποκατάσταση της αξιοπιστίας των ελληνικών στατιστικών, έναντι των Ευρωπαϊκών Αρχών, σκοπό, άλλωστε, στον οποίο κατέτεινε και η ίδια η νομοθετική σύσταση της ΕΛ.ΣΤΑΤ. Παράλληλα, ο πρώτος κατηγορούμενος Ανδρέας Γεωργίου, που μέχρι την εκλογή και τον διορισμό του ως Προέδρου της ΕΛ.ΣΤΑΤ. εργαζόταν στο ΔΝΤ και, μάλιστα, την τελευταία πριν τον διορισμό του βετία ήταν Αναπληρωτής Προϊστάμενος Τμήματος του ΔΝΤ, στον τομέα της στατιστικής, εκτός από την παράλειψή του να συγκαλέσει, πέραν της 3-10-2010, σε περαιτέρω συνεδριάσεις το συλλογικό όργανο της ΕΛ.ΣΤΑΤ., προς άσκηση των νομίμων αρμοδιοτήτων του, φέρεται ως διατηρήσας τη θέση αυτή παρανόμως με την ιδιότητα του προέδρου της ΕΛ.ΣΤΑΤ., δηλαδή κατά παράβαση του υποχρεωτικού καθεστώτος πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησής του σ' αυτήν, σύμφωνα με το άρθρο 15 παρ. 1 ν. 3832/2010 (όπως ίσχυε τότε και ισχύει και σήμερα, μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 32 παρ. 12 ν. 4072/2012). Ακολούθως, περί τα μέσα Νοεμβρίου 2010, σε συνέχεια των υποχρεώσεων της χώρας, στο πλαίσιο της ΔΥΕ, έναντι της «EUROSTAT», με απόφαση του Προέδρου της ΕΛ.ΣΤΑΤ. (πρώτου κατηγορουμένου) και με Προϊσταμένους των Δ/νσεων Εθνικών Λογαριασμών και Στατιστικών Ερευνών της Αρχής αυτής τους δεύτερο και τρίτη κατηγορουμένους, αντίστοιχα, χωρίς νεότερα (επικαιροποιημένα) δημοσιονομικά στοιχεία να τύχουν της

εγκρίσεως- πιστοποιήσεως από το ως άνω αρμόδιο (τότε όργανο, γνωστοποιήθηκαν στην Επιτροπή «EUROSTAT»), με αναθεωρημένο το δημοσιονομικό έλλειμμα (σε σχέση με τη γνωστοποιηθείσα εκτίμησή του, στο πλαίσιο της ΔΥΕ του Απριλίου 2010) και υπολογισμένο, πλέον, σε ποσοστό 15,4% του ΑΕΠ (υπό τη μορφή της οριστικής διαμορφώσεως και όχι προσωρινής εκτιμήσεως, όπως στην προηγηθείσα ως άνω γνωστοποίηση του Απριλίου). Κατόπιν δε αναθεωρήσεως και του ίδιου του ΑΕΠ (ως παρονομαστή του κλάσματος, βάσει του οποίου εκφράζεται ποσοστιαίως το δημοσιονομικό έλλειμμα), το οριστικό μέγεθος του ελλείμματος της «Γενικής Κυβέρνησης» του έτους 2009, διαμορφώθηκε σε ποσοστό 15,8% επί του ΑΕΠ. Η ανωτέρω συμπεριφορά του Προέδρου της ΕΛ.ΣΤΑΤ. καταγγέλθηκε, αρχικά, μεν από το τότε μέλος του συλλογικού της οργάνου Ζωή Γεωργαντά, κατόπιν δε, στο στάδιο της παραγγεληθείσας προκαταρκτικής εξέτασης, και από τους Νικ. Λογοθέτη, τότε Αντιπρόεδρο της ΕΛ.ΣΤΑΤ., Νικ. Στρόμπλο, πρώην Προϊστάμενο της Δ/σης Εθνικών Λογαριασμών της ΕΛ.ΣΤΑΤ., και Εμμ. Κοντοπυράκη, γενικό Γραμματέα της ΕΣΥΕ του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών (δηλαδή της καταργηθείσας, με τη σύσταση της ΕΛ.ΣΤΑΤ., Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας), ως «τεχνητή» και «σκόπιμη» διόγκωση του δημοσιονομικού ελλείμματος και, συνακόλουθα, του δημοσίου χρέους της χώρας, με μεθοδολογημένη κατάργηση του συλλογικού οργάνου της ΕΛ.ΣΤΑΤ. εκ μέρους του Προέδρου της προς τούτο, ως παραλείψαντος να συγκαλέσει αυτό μετά τις 3-10-2010, προκειμένου να επιτύχει την εμφάνιση του ως άνω "διογκωμένου" ποσοστού. Μάλιστα δε η Ζωή Γεωργαντά ισχυρίστηκε ότι το ως άνω αναθεωρημένο ποσοστό του δημοσιονομικού ελλείμματος (και συνακόλουθου δημόσιου

χρέους) της χώρας συνδέεται αιτιωδώς με πρόκληση βλάβης του Ελληνικού Δημοσίου. κατά ευθέως ανάλογη σχέση με την ποσοστιαία διαφορά των ως άνω δημοσιονομικών μεγεθών και αποτίμησε τη βλάβη αυτή στο ύψος των 27,914 δις ευρώ (με βάση ίδια μελέτη), αλλά και λόγω της εντεύθεν υποβάθμισης της πιστοληπτικής αξιοπιστίας της χώρας, με συνέπεια το διογκωμένο δανεισμό της δημόσιας περιουσίας. Οι αιτιάσεις των αποδίδουν την «τεχνητή» αυτή διόγκωση στην (εσφαλμένη κατ' αυτούς) επικαιροποιημένη οριοθέτηση του θεσμικού τομέα της «Γενικής Κυβέρνησης», με την αναταξινόμηση και ένταξη σ' αυτόν 17 ελλειμματικών Φορέων του ευρύτερου δημόσιου τομέα (ΔΕΚΟ κ.λπ.), που μέχρι τότε, δεν επηρέαζαν αρνητικά το δημοσιονομικό έλλειμμα, καθώς εντάσσονταν σε άλλο θεσμικό τομέα (ήτοι αυτόν των μη χρηματοδοτικών επιχειρήσεων), χωρίς προηγούμενη σχετική μελέτη για τη διαπίστωση συνδρομής των κριτηρίων για την αναταξινόμηση αυτή -ιδίως αυτού της χρηματοδότησής τους κατά κύριο λόγο από το Δημόσιο- στη συμπερίληψη στο δημοσιονομικό έλλειμμα της αγοραίας αξίας συμφωνιών ανταλλαγής εκτός αγοράς (off market swaps), στις οποίες είχε προβεί το Ελληνικό Δημόσιο μεταξύ των ετών 2001-2007 (ιδίως του swap της Goldman Sachs, του έτους 2001, αγοραίας αξίας 5,4 δισ. ευρώ) στην όμοια συμπερίληψη οφειλών των δημοσίων νοσοκομείων που ανάγονταν σε προηγούμενα έτη, χωρίς να έχει προηγηθεί έλεγχος της νομιμότητάς τους, καθώς και στην υποβάθμιση (αναθεώρηση προς τα κάτω) του ΑΕΠ του έτους 2005, με συνέπεια τον αρνητικό επηρεασμό (διόγκωση προς τα πάνω) του ύψους του δημοσιονομικού ελλείμματος και των επομένων ετών, μέχρι και το 2009. Με βάση τις εν λόγω αιτιάσεις, η μεν γενόμενη τον Νοέμβριο του 2010 γνωστοποίηση - επικαιροποίηση δημοσιονομικών

στατιστικών στοιχείων, με αναθεωρημένο - οριστικά υπολογισμένο το δημοσιονομικό έλλειμμα του έτους 2009, σε ποσοστό 15,4% του ΑΕΠ, εκ μέρους της ΕΛ.ΣΤΑΤ., διά του Προέδρου της, προς την «EUROSTAT», αποδόθηκε, με την ασκηθείσα ποινική δίωξη, ως κακούργηματική ψευδής βεβαίωση, με την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση του άρθρου 1 παρ. 1 ν. 1608/1950, σε βάρος του Δημοσίου, τελεσθείσα κατά συναυτουργία από τους ως άνω κατηγορούμενους, υπό τις προαναφερόμενες ιδιότητες τους, ως διευθυντικών στελεχών της ΕΛ.ΣΤΑΤ., η δε συμπεριφορά του πρώτου κατηγορούμενου Ανδρέα Γεωργίου, συνιστάμενη, αφενός στην παράλειψη παραιτήσεώς του από την υπαλληλική θέση που κατείχε στο ΔΝΤ και στην παράλληλη διατήρησή της και μετά την εκλογή του ως Προέδρου της ΕΛΣΤΑΤ και αφετέρου στη μετέπειτα δρομολόγηση της διαδικασίας γνωστοποίησης των επικαιροποιημένων δημοσιονομικών στατιστικών στοιχείων και του αναθεωρηθέντος δημοσιονομικού ελλείμματος της «Γενικής Κυβέρνησης» του έτους 2009, προς την «EUROSTAT», στο πλαίσιο της ΔΥΕ Οκτωβρίου 2010 (γενομένης τον Νοέμβριο του 2010), χωρίς την τήρηση της τότε νομίμου διαδικασίας ενημέρωσης του συλλογικού οργάνου της ΕΛΣΤΑΤ και συναίνεσής του προς γνωστοποίηση - δημοσίευσή τους, κατά παράβαση των εκ των σχετικών διατάξεων του ν. 3832/2010 όπως τότε ίσχυε - υπηρεσιακού του καθήκοντος για σύγκλησή του σε συνεδρίαση προς τούτο, αποδόθηκε σ' αυτόν με την ίδια δίωξη, ως εξακολουθητική παράβαση καθήκοντος. Οι κατηγορούμενοι αρνούνται τις αποδιδόμενες α' αυτούς αξιόποινες πράξεις ισχυριζόμενοι ότι η υπόψη γνωστοποίηση προς την «EUROSTAT» εκ μέρους της ΕΛ.ΣΤΑΤ. επικαιροποιημένων δημοσιονομικών στοιχείων και

του συναφώς αναθεωρημένου δημοσιονομικού ελλείμματος (και αναλόγως του δημοσίου χρέους) της χώρας, στο πλαίσιο της δεύτερης ΔΥΕ του 2010, όχι μόνο δεν συνιστούσε «τεχνική διόγκωση», αλλά αντιθέτως ήταν η πλέον αξιόπιστη, τόσο σε σχέση με τη γνωστοποίηση των αντίστοιχων στοιχείων στο πλαίσιο της ΔΥΕ του Απριλίου του 2010 ως προς την οποία η «EUROSTAT» είχε διατυπώσει επιφυλάξεις, όσο και, κυρίως, σε σχέση με τις γνωστοποιήσεις που είχαν προηγηθεί, υπό το προ της ΕΛ.ΣΤΑΤ. ισχύον καθεστώς της ΓΓΕΣΥΕ και με τις οποίες γίνονταν συστηματικές παραβιάσεις του δικαίου της ΕΕ, με συνέπεια την τεχνητή μείωση του ελλείμματος, την εμφάνιση πλασματικά βελτιωμένης της οικονομικής κατάστασης της χώρας και την τρώση της, μόνο τότε, αξιοπιστίας των ελληνικών στατιστικών στοιχείων, προς αποκατάσταση της οποίας κατέτεινε η νομοθετική σύσταση της ΕΛ.ΣΤΑΤ., αλλά και η συνιστώσα αντικείμενο της ποινικής δίωξης κρίσιμη γνωστοποίηση, λόγος, άλλωστε, για τον οποίο η «EUROSTAT», μόνο τότε δέχθηκε χωρίς επιφυλάξεις τη γνωστοποίηση αυτή, από τότε δε, ουδέποτε εξέφρασε επιφυλάξεις για οποιαδήποτε από τις επακολουθήσασες όμοιες γνωστοποιήσεις των ελληνικών στατιστικών. Συγκεκριμένα, ισχυρίζονται ότι η κρίσιμη ως άνω γνωστοποίηση ήταν αποτέλεσμα αυστηρής τήρησης του υποχρεωτικώς, για όλα τα κράτη μέλη, εφαρμοστέου κανονιστικού πλαισίου της ΕΕ, δηλαδή του ενσωματωμένου στον ιδρυτικό νόμο της ΕΛ.ΣΤΑΤ. Ευρωπαϊκού Κανονισμού (ΕΚ) 223/2009, περιέχοντος τις βασικές αρχές του Κώδικα Ορθής Πρακτικής για τις Ευρωπαϊκές Στατιστικές (αρχές αμεροληψίας, επαγγελματικής ανεξαρτησίας, αντικειμενικότητας, αξιοπιστίας κ.λπ.), του ΕΚ 479/2009 για την εφαρμογή του προσαρτημένου στη συνθήκη για την

ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Πρωτοκόλλου, σχετικά με τη ΔΥΕ, του τροποποιητικού του ανωτέρω ΕΚ 679/2010, αναφορικά με την ποιότητα των στατιστικών στοιχείων στο πλαίσιο της ΔΥΕ και του ΕΚ 2223/1996, σχετικά με το Ευρωπαϊκό Σύστημα Εθνικών Λογαριασμών της Κοινότητας, ενσωματώντος το Ευρωπαϊκό Σύστημα Λογαριασμών (ΕΣΛ-95), που αποσκοπούν στη διασφάλιση της αμεροληψίας, της αξιοπιστίας και της αντικειμενικότητας σχετικά με την παραγωγή και την διάδοση των Ευρωπαϊκών Στατιστικών, σκοπό στον οποίο κατατείνει και η θεσμοθετημένη αρμοδιότητα της «EUROSTAT», να αξιολογεί την ποιότητα των στατιστικών στοιχείων των Εθνικών Στατιστικών Αρχών προς χρήση στο πλαίσιο της ΔΥΕ, να παρέχει διευκρινίσεις σ' αυτές για την ορθή εφαρμογή κανόνων του ΕΛΣ-95, να διατυπώνει επιφυλάξεις αναφορικά με τα στατιστικά δεδομένα έκαστου κράτους μέλους και να τροποποιεί αιτιολογημένα τα γνωστοποιούμενα στοιχεία, σε περίπτωση μη συμμόρφωσης με τους ως άνω κανόνες και τις διευκρινίσεις-υποδείξεις της, ότι μετά τη γνωστοποίηση των δημοσιονομικών στοιχείων και του έχοντος χαρακτήρα προσωρινής εκτίμησης (άρθρο 3 του ΕΚ 479/2009) του δημοσιονομικού ελλείμματος και του ΑΕΠ του έτους 2009, υπολογισμού του ελλείμματος σε ποσοστό 13,6% του ΑΕΠ. στο πλαίσιο της ΔΥΕ του Απριλίου του 2010. η «EUROSTAT» διατύπωσε επιφυλάξεις σχετικά με τα περιεχόμενα στο θεσμικό τομέα της «Γενικής Κυβέρνησης» πλεονάσματα των ταμείων κοινωνικής ασφάλισης (ΟΚΑ), την επικαιροποίηση του ΦΓΚ και των εκτός του ανωτέρω θεσμικού τομέα ταξινόμηση διαφόρων δημοσίων οργανισμών και την καταγραφή των συμφωνιών εκτός αγοράς (off market swaps), ότι μετά τις επιφυλάξεις αυτές, η ΕΛ.ΣΤΑΤ., στο πλαίσιο συμφωνηθέντος με την «EUROSTAT» κοινού

συνολικού σχεδίου δράσεως για τις Ελληνικές Στατιστικές, σε συνεργασία με όλες τις Εθνικές Υπηρεσίες - φορείς του ΕΑΣΣ (ΓΛΚ, Τράπεζα Ελλάδος, Υπουργεία, φορείς υπαγόμενους στο θεσμικό τομέα της «Γενικής Κυβέρνησης», σύμφωνα με τους προαναφερθέντες ΕΚ και τις συναφείς διευκρινίσεις της «EUROSTAT»), συνέλεξε πρωτογενή στατιστικά στοιχεία, ενόψει της επικείμενης γνωστοποίησης της δεύτερης ΔΥΕ του 2010, με στόχο ακριβώς την παραγωγή αξιόπιστων αποτελεσμάτων, ώστε αυτά να τύχουν αποδοχής από την «EUROSTAT» χωρίς επιφυλάξεις, ότι βάσει των έτσι συλλεγέντων [πρωτογενών στατιστικών στοιχείων, αλλά και των σχετικών οδηγιών της «EUROSTAT», έγινε αναταξινόμηση 17 δημοσίων επιχειρήσεων (από τις 23 συνολικά, των οποίων στατιστικά στοιχεία συνελέγησαν και εξετάστηκαν) και ένταξή τους στο θεσμικό τομέα της «Γενικής Κυβέρνησης», με βάση τα ισχύοντα κριτήρια, σύμφωνα με τον ΕΚ 2223/1996 (και τον ενσωματωμένο σ' αυτόν ΕΣΛ-95), δηλαδή τη διοικητική αυτοτέλειά τους και τη δυνατότητά τους για τήρηση ολοκληρωμένου συστήματος λογαριασμών, τον έλεγχο τους από τη «Γενική Κυβέρνηση» (φύση του φορέα ως "δημοσίου παραγωγού") και τη χρηματοδότηση τους από το Δημόσιο σε ποσοστό άνω του 50% του κόστους παραγωγής [φύση του φορέα ως "παραγωγού εμπορευσίμου προϊόντος"], ότι μετά την επιφύλαξη της «EUROSTAT» σχετικά με τη γνωστοποίηση της ΔΥΕ Απριλίου 2010, ως προς τον τρόπο καταγραφής των συμφωνιών ανταλλαγής των συμφωνιών εκτός αγοράς (off market swaps), μεταξύ των ετών 2001-2007, η αγοραία αξία αυτών κατεγράφη στο χρέος της «Γενικής Κυβέρνησης» για στατιστικούς λόγους (σύμφωνα με τον ΕΚ 2555/2001), ύστερα από ανάλυση και μελέτη των οικείων στοιχείων από το ΓΛΚ και τον Οργανισμό

Διαχείρισης Δημοσίου Χρέους (ΟΔΔΗΧ), σε συνεργασία με την «EUROSTAT», ότι η επικαιροποίηση των εν γένει δημοσιονομικών στοιχείων με την κρίσιμη γνωστοποίηση στο πλαίσιο της δεύτερης ΔΥΕ του 2010 -η οποία σύμφωνα με το ανωτέρω άρθρο 3 ΕΚ 479/2009 δεν αφορούσε μόνο στο έτος 2009, αλλά και στα προηγούμενα έτη, από το 2006 και εντεύθεν-, έγινε με βάση τα ακριβή οικονομικά αποτελέσματα από το κλείσιμο των λογαριασμών των διαφόρων δημοσίων θεσμικών φορέων, υπό την προαναφερόμενη έννοια, εφόσον τότε δηλαδή από τις αρχές Νοεμβρίου 2010, ήταν, πλέον, διαθέσιμη στην ΕΛ.ΣΤΑΤ. η έκθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου αναφορικά με τον Κρατικό Προϋπολογισμό του 2009, σύμφωνα με το Ελληνικό Δημόσιο Λογιστικό Σύστημα, με συνέπεια την ορθή αντιστοίχιση των ταμειακών αποτελεσμάτων (εισπράξεων - πληρωμών) των φορέων της «Γενικής Κυβέρνησης», στα αντίστοιχα έτη (2006- 2009), η οποία επηρέασε αυξητικά το δημοσιονομικό έλλειμμα του 2009 και ότι η γενόμενη αναθεώρηση του ΑΕΠ, με συνέπεια τον οριστικό υπολογισμό του δημοσιονομικού ελλείμματος σε ποσοστό 15,4% του ΑΕΠ, συμπεριέλαβε ακριβώς τα ως άνω επικαιροποιημένα δημοσιονομικά αποτελέσματα, βάσει των συλλεγέντων πρωτογενών στατιστικών στοιχείων, ώστε να καταστεί δυνατή η εναρμόνιση τους με τις ανωτέρω διευκρινίσεις της «EUROSTAT» για την ορθή επεξεργασία τους προς επίτευξη των σκοπών της ΔΥΕ, και, τελικά, του ΕΣΣ. Από το ανωτέρω αποδεικτικό υλικό προέκυψαν τ' ακόλουθα : Οι αιτιάσεις που θεωρούν τεχνητά και σκόπιμα διογκωμένο το δημοσιονομικό έλλειμμα και το Δημόσιο χρέος της χώρας για το έτος 2009, λόγω μη εφαρμογής της ενδεδειγμένης και εφαρμοστέας στατιστικής μεθοδολογίας, ουσιαστικά στρέφονται κατά της ορθότητας των σχετικών στατιστικών μεθόδων που

εφαρμόστηκαν και του συνακόλουθου υπολογισμού του ελλείμματος και του χρέους ως προϊόντος σειράς εκτιμητικών κρίσεων που οδήγησαν στα αποτελέσματα αυτό, με βάση τα εφαρμοσθέντα εν γένει κριτήρια, χωρίς παράλληλη αμφισβήτηση των στατιστικών μεγεθών που έτυχαν της σχετικής επεξεργασίας για το σχηματισμό των κρίσεων αυτών, ανεξάρτητα από την επιστημονική στατιστική ορθότητα της επεξεργασίας και αξιολογήσεώς τους. Κρίσιμο στο σημείο αυτό είναι ότι οι μάρτυρες Ζωή Γεωργαντά, Νικ. Λογοθέτης και Νικ. Στρόμπλος, στις καταθέσεις τους (προκαταρκτικές και ανακριτικές) δεν αμφισβητούν την ύπαρξη πρωτογενών στοιχείων γενικά, αλλά (αμφισβητούν) τον χειρισμό και επεξεργασία των στοιχείων που θα απεικονίζονταν σε μια εμπειριστατωμένη μελέτη, που δεν υπάρχει. Κανένας από τους μάρτυρες που εξετάστηκαν (ενόρκως ή ανώμοτι) δεν αποδίδει δόλια προαίρεση στους κατηγορούμενους σχετικά με την αποστολή των ανωτέρω στατιστικών στοιχείων προς την «EUROSTAT». Χαρακτηριστικό είναι στο σημείο αυτό και οι καταθέσεις της Ζωής Γεωργαντά, που δεν αποδίδει δόλο στους κατηγορουμένους για το υπόψη ζήτημα, αλλά «εγκληματική αμέλεια». Επισημαίνεται εδώ ότι τα έτη 2004-2010 η «EUROSTAT» εξέφραζε διαρκώς επιφυλάξεις για την πιστότητα των δημοσιονομικών στοιχείων της Ελλάδας, ενώ δεν διατύπωσε καμιά επιφύλαξη για την τελευταία αναθεωρημένη αποστολή προς αυτή από την ΕΛ.ΣΤΑΤ. για τα κατατιθέμενα ελληνικά στατιστικά στοιχεία. Σε κάθε περίπτωση δεν αποδείχθηκε επεξεργασία των ανωτέρω στοιχείων για να διογκωθεί το έλλειμμα. Επομένως, η αποδιδόμενη στους κατηγορουμένους ως ψευδής βεβαίωση, γνωστοποίηση του αναθεωρηθέντος δημοσιονομικού ελλείμματος, σε ποσοστό 15,4% του ΑΕΠ, προς την

«EUROSTAT», στο πλαίσιο της δεύτερης ΔΥΕ του 2010, που έγινε στα μέσα Νοεμβρίου του έτους αυτού και αναφερόμενη στο έτος 2009, δεν στοιχειοθετεί το έγκλημα αυτό, αφού δεν περιέχει βεβαίωση περιστατικού (ψευδή), υπό την έννοια του άρθρου 242 παρ. 1 Π.Κ., αλλά αξιολογικές κρίσεις και εκτιμήσεις, βάσει του κανονιστικού πλαισίου ασκήσεως της σχετικής αρμοδιότητας της ΕΛ.ΣΤΑΤ., ελεγχόμενες μόνο ως προς την ορθότητά τους ή μη και μη συνιστώσες γεγονότα, αφού δεν προέκυψε ότι οι αξιολογήσεις αυτές στηρίχθηκαν σε αναληθή στατιστικά μεγέθη (Α.Π. 2522/2003). Με βάση τα ανωτέρω εκτεθέντα δεν προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις σε βάρος των κατηγορουμένων για την ανωτέρω αξιόποινη πράξη (ψευδής βεβαίωσης κατά συναυτουργία σε βάρος του Δημοσίου, υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαιτέρως μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος); και, επομένως, γι' αυτήν δεν πρέπει να γίνει κατηγορία σε βάρος των τελευταίων». Όπως δε προκύπτει από το διατακτικό του προσβαλλόμενου βουλεύματος, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών : «Αποφαίνεται να μη γίνει κατηγορία κατά των κατηγορουμένων: 1) ΑΝΔΡΕΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ και της. Μαρίας, κατοίκου Αθηνών (2) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΟΑΦΕΤΑ του Βαλεντίνου και της Ελένης- Μαρίας, κατοίκου Αθηνών και 3) ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΞΕΝΑΚΗ του Θεοδώρου και της Ιουλίας, κατοίκου Π. Φαλήρου Αττικής για την αξιόποινη πράξη της ψευδούς βεβαίωσης κατά συναυτουργία σε βάρος του Δημοσίου, υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαιτέρως μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος, πράξη που φέρεται ότι τελέστηκε στην Αθήνα τον Νοέμβριο του 2010». IV) Κατά το άρθρο 242 παρ. 1 και 3 του ΠΚ, όπως η παρ. 3 συμπληρώθηκε με τα άρθρα

1 παρ.7β ν. 2408/1996 και 14 παρ. 6 του ν. 2721/1999 και το χρηματικό ποσό αναπροσαρμόστηκε με το αρθρ. 25 § 1ζ' του ν. 4055/2012, ορίζονται τα εξής: «1. Υπάλληλος που στα καθήκοντα του ανάγεται η έκδοση ή η σύνταξη δημόσιων εγγράφων, αν σε τέτοια έγγραφο βεβαιώνει με πρόθεση ψευδώς περιστατικό, που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους. 3. Αν όμως ο υπαίτιος κάποιας από τις πράξεις της παρ. 1 και 2 είχε σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον αθέμιτο όφελος ή να βλάψει παράνομα άλλον, επιβάλλεται κάθειρξη, εάν το συνολικό όφελος ή η συνολική βλάβη υπερβαίνουν το ποσό των 120.000 ευρώ.» Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της ψευδούς βεβαίωσης (διανοητικής πλαστογραφίας), το οποίο είναι γνήσιο ιδιαίτερο έγκλημα, απαιτείται, αντικειμενικά: α) ο δράστης (αυτουργός) να είναι υπάλληλος κατά την έννοια των άρθρων 13 εδ. α' και 263 Α' ΠΚ, αρμόδιος καθ' ύλη και κατά τόπον για τη σύνταξη ή την έκδοση του εγγράφου και να ενεργεί μέσα στα πλαίσια της υπηρεσίας, που του έχει ανατεθεί, από το νόμο ή άλλους υπηρεσιακούς κανονισμούς ή διαταγές ανωτέρων ή και υπάλληλος μη αρμόδιος, στον οποίον όμως το έγγραφο είναι εμπιστευμένο ή προσιτό ως εκ της υπηρεσίας του, β) έγγραφο κατά την έννοια του άρθρου 13 εδ. γ' ΠΚ. Η έννοια του δημοσίου εγγράφου δεν προσδιορίζεται σε διάταξη του ΠΚ, γ' αυτό έχει εφαρμογή και στο ποινικό δίκαιο το άρθρο 438 ΚΠολΔ, κατά την έννοια του οποίου δημόσιο έγγραφο είναι αυτό, που συντάχθηκε από αρμόδιο καθ' ύλη και κατά τόπο για τη σύνταξη ή την έκδοση του εγγράφου δημόσιο υπάλληλο ή λειτουργό και προορίζεται για εξωτερική κυκλοφορία προς πλήρη απόδειξη κάθε γεγονότος που βεβαιώνεται με αυτό έναντι πάντων, το οποίο έχει πλήρη

αποδεικτική δύναμη, για ό,τι βεβαιώνεται στο περιεχόμενο του και γ) βεβαίωση στο έγγραφο αυτό ψευδούς γεγονότος το οποίο μπορεί να έχει έννομες συνέπειες. Έννομες συνέπειες υπάρχουν, όταν το έγγραφο έχει τη νομική δυνατότητα να αποδεικνύει τη γένεση, ύπαρξη, διατήρηση, αλλοίωση ή απώλεια ενός δικαιώματος ή έννομης σχέσης ή κατάστασης, δημόσιας ή ιδιωτικής φύσεως, ανεξαρτήτως αν οι ίδιες έννομες συνέπειες θα μπορούσαν να επέλθουν με τη βεβαίωση στο έγγραφο της πραγματικής κατάστασης. Υποκειμενικά, απαιτείται δόλος, ο οποίος συνίσταται στη γνώση του δράστη, έστω και με την έννοια του ενδεχόμενου δόλου, ότι ενεργεί υπό την ιδιότητα του υπαλλήλου εντός της καθ' ύλη και κατά τόπον αρμοδιότητάς του και ότι τα βεβαιούμενα γεγονότα είναι ψευδή και στη θέληση ή αποδοχή αυτού, να βεβαιώσει τα ψευδή περιστατικά, που μπορούν να έχουν έννομες συνέπειες. Το βεβαιούμενο περιστατικό πρέπει να είναι αντικειμενικά ψευδές, πράγμα που συμβαίνει, όταν δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα είτε, δηλαδή, το αναφερόμενο στο έγγραφο δεν είναι αληθινό, είτε δεν αναφέρεται σε αυτό αληθινό περιστατικό, το οποίο έπρεπε να αναφερθεί. Ως περιστατικό θεωρείται το γεγονός και δεν αρκεί στο έγγραφο απλώς να εκφέρονται αξιολογικές κρίσεις ή γνώμες ή εκτιμήσεις ή νομικοί συλλογισμοί ή ισχυρισμοί, έστω και αν αυτοί έχουν έννομες συνέπειες. Για την κακουργηματική μορφή της ψευδούς βεβαίωσης απαιτείται, κατά την παρ. 3 του άρθρου 242 Π.Κ., όχι μόνο σκοπός του υπαίτιου να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον αθέμιτο όφελος ή να βλάψει άλλον παράνομα, αλλά και το συνολικό όφελος ή η συνολική βλάβη, να υπερβαίνει το ποσό των 120.000 ευρώ. Επί τέλεσης κατ' εξακολούθηση του εγκλήματος τούτου, οι επί μέρους πράξεις του κατηγορουμένου πρέπει να αποβλέπουν

στο συνολικό αυτό αποτέλεσμα, στο οποίο αυτός και σκοπούσε. Ειδικότερα, την ψευδή βεβαίωση του άρθρου 242 § 1 Π.Κ. δέον να αναφερθούν και τα ακόλουθα : Το έγκλημα αυτό θίγει την εγγυητική λειτουργία των δημοσίων μόνο εγγράφων ως προς την αλήθεια του περιεχομένου τους, αν είναι, δηλαδή, αληθινό το περιεχόμενο του εγγράφου. Συγκεκριμένα, για τα δημόσια έγγραφα, λόγω της πίστης τους και της αυξημένης τους ισχύος έναντι όλων, ενδιαφέρει αν αυτά και κατά το περιεχόμενό τους ανταποκρίνονται προς την πραγματικότητα. Η εγγυητική λειτουργία του εγγράφου στην ως άνω περίπτωση (άρθρ. 242 § 1 Π.Κ.) δεν αφορά τον εκδότη αλλά το περιεχόμενο. Πρόκειται για έκδοση ενός γνήσιου εγγράφου, ψευδούς, όμως, κατά περιεχόμενο, δηλαδή έγγραφου με ψευδή βεβαίωση κάποιου περιστατικού, ενός γεγονότος, που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες. Κεντρική, συνεπώς, έννοια εδώ αποτελεί εκείνη του γεγονότος. Σύμφωνα με το στερεότυπο ορισμό που ακολουθείται σε νομολογία και θεωρία : «γεγονότα είναι συμβάντα ή καταστάσεις του εξωτερικού κόσμου, προσιτά στις αισθήσεις, που ανήκουν στο παρόν ή το παρελθόν και μπορούν να καταστούν αντικείμενο απόδειξης». Ιδιαίτερα, εκείνο που επικρατεί στη νομική επιστήμη, είναι ο αρνητικός προσδιορισμός του γεγονότος, ότι το γεγονός δεν είναι κρίση. Δηλαδή, τα γεγονότα αντιδιαστέλλονται προς τις κρίσεις, αυτές που αποτελούν τα λογικά συμπεράσματα από κάποια πραγματικά δεδομένα, από τη λογική υπαγωγή κάποιων στοιχείων σε κανόνες και έννοιες. Ακόμα περισσότερο, τα γεγονότα αντιδιαστέλλονται προς τις αξιολογικές κρίσεις, τις αξιολογήσεις, τα συμπεράσματα, που προκύπτουν με βάση την κρίση για το τι είναι σημαντικό και τι ασήμαντο. Με τον όρο «γεγονός» εκφράζουμε τη γνωσιολογική μας σχέση με τον κόσμο του πραγματικού. Το

γεγονός είναι αυτό που ισχύει διυποκειμενικά ως αληθές, αυτό που έχει αντικειμενικοποιηθεί και αποκρυσταλλωθεί ως μια σταθερή βάση στη γνωστική αναζήτηση και ανθρώπινη επικοινωνία, ό,τι ανήκει στο τρέχον γνωστικό υπόβαθρο. Η διάταξη του άρθρου 242 § 1 Π.Κ. τιμωρεί το δημόσιο υπάλληλο, γιατί περιβάλλει με δημόσια πίστη, επενδύει με αυξημένη αποδεικτική ισχύ μια γνώση σχετικά με κάτι, παρουσιάζοντάς την ως «βεβαιωμένη», ως διυποκειμενικά ισχύουσα, χωρίς να είναι. Το κρίσιμο στοιχείο βρίσκεται στον όρο «βεβαιώνεται». Ο υπάλληλος δεν παρουσιάζει σ' ένα δημόσιο έγγραφο ούτε αμφισβητούμενα πράγματα, ούτε τις δικές του εκτιμήσεις, προσωπικές θέσεις ή επιλογές, ούτε κρίνει ως δικαιοδοτικό όργανο (όπως π.χ. λειτουργεί ένα δικαστήριο) αν και κατά πόσο συντρέχουν σε μια συγκεκριμένη περίπτωση οι προϋποθέσεις, όπως αυτές καθορίζονται από νομικούς κανόνες, οδηγίες, αναγνωρισμένες προδιαγραφές και θεσμικά πλαίσια λειτουργίας ενός τομέα δραστηριότητας. Αντίθετα, «καταγράφει» κάτι ως ισχύον διυποκειμενικά, ως αναγνωρισμένο αντικειμενικά στο πλαίσιο των κανόνων επικοινωνίας μιας κοινότητας και των κοινών πολιτιστικών της αναφορών και εμπειριών, έστω και αν αυτή η «καταγραφή» δεν είναι μια απλή περιγραφή της αντικειμενικότητας, όπως τη θέλει ο απλοϊκός ρεαλισμός, ως ξένη, δηλαδή, προς κάθε κρίση. Συμπερασματικά, γεγονός δεν είναι μόνο ό,τι μπορεί να αποτυπωθεί απλώς ως έχει, χωρίς να προκύπτει από κάτι άλλο (ένα άλλο γεγονός) μέσω των κανόνων της λογικής επεξεργασίας, των απαγωγικών και επαγωγικών συμπερασμάτων. Ο συλλογισμός δεν είναι ξένος προς τα γεγονότα και το συμπέρασμα ενός συλλογισμού μπορεί να είναι γεγονός. Άλλως, η λογική συνέπεια από γεγονότα δεν μπορεί να είναι αξιολογικές

κρίσεις, αλλά πάλι γεγονότα, δηλαδή, εάν οι προκείμενες προτάσεις περιγράφουν γεγονότα και το συμπέρασμά τους δεν μπορεί παρά και αυτό να περιγράφει γεγονότα. Τέλος, δέον να επισημανθεί, ότι γνώμες ειδικών, που απηχούν επιστημονική γνώση σ' ένα συγκεκριμένο τομέα αναζήτησης, έχουν το χαρακτήρα γεγονότος (βλ. Ν.Ε. Μπιτζιλέκη : «Υπηρεσιακά Εγκλήματα», έκδ.2001, σελ. 376 - 408 και οι σε αυτές αναφερόμενες παραπομπές σε νομολογία και θεωρία, μεταξύ των οποίων ενδεικτικά : Hilgendorf , Tatsachenaussagen und Werturteile im Strafrecht, σελ. 55 επ. και σελ. 197 επ., Α.Π. 1305/1993 κ.α. και Α.Π. 755/2014, 850/2014, 648/2014, 1290/2013, 540/2011, 1860/2010, 505/2008, 1591/2007, 1445/2007). Κατά δε το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 1608/1950, «Περί αυξήσεως των προβλεπομένων για τους καταχραστής του Δημοσίου ποινών», όπως ισχύει, στον ένοχο των αδικημάτων, που προβλέπονται στα αναγραφόμενα εκεί άρθρα του Ποινικού Κώδικα, μεταξύ των οποίων και του άρθρου 242 § 3-1 ΠΚ, για ψευδή βεβαίωση σε βαθμό κακουργήματος, εφόσον αυτό στρέφεται κατά του Δημοσίου ή των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου ή κατά άλλου νομικού προσώπου, από εκείνα που αναφέρονται στο άρθρο 263Α' Π.Κ. και το όφελος που πέτυχε ή επιδίωξε ο δράστης ή η ζημία που προξενήθηκε ή οπωσδήποτε απειλήθηκε στο Δημόσιο ή στα πιο πάνω νομικά πρόσωπα υπερβαίνει το ποσό των 50.000.000 δραχμών ή 150.000 ευρώ επιβάλλεται η ποινή της κάθειρξης και αν συντρέχουν ιδιαζόντως επιβαρυντικές περιστάσεις, ίδια δε όταν ο ένοχος εξακολούθησε επί μακρό χρόνο την τέλεση του εγκλήματος ή το αντικείμενο αυτού είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, επιβάλλεται η ποινή της ισόβιας κάθειρξης. Στην περίπτωση αυτή, αρκεί επιδίωξη οφέλους ή απειλή ζημίας, χωρίς να είναι αναγκαία και η

επίτευξη τους. V. Σύμφωνα με όσα παραπάνω, στο υπό στοιχ. III, αναφέρονται, (δηλαδή, το εκεί αναγραφόμενο μέρος του σκεπτικού και διατακτικού του προσβαλλόμενου βουλεύματος), προκύπτει ότι το Συμβούλιο Εφετών, δεν διέλαβε σε αυτό, κατά την προαναφερθείσα έννοια, ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, ενώ εισέτι ευθέως και εκ πλαγίου παραβίασε τις εφαρμοσθείσες ουσιαστικές διατάξεις του άρθρου 242 § 3-1 Π.Κ. Ειδικότερα, το μέρος του σκεπτικού, που αναφέρεται στην εκτίμηση του «αποδεικτικού υλικού», σχετικά με το ως άνω έγκλημα της ψευδούς βεβαίωσης και με την μη τέλεσή του από τους κατηγορούμενους εκτείνεται από το 63^ο φύλλο του προσβαλλόμενου βουλεύματος (1η σελίδα αυτού, 5η σειρά από το τέλος) μέχρι το 64^ο φύλλο (1η σελίδα αυτού, 16 πρώτες σειρές). Σ' αυτό συμπυκνώνεται η άποψη, ότι η ΔΥΕ [Διαδικασία (επιτήρησης λόγω) Υπερβολικού Ελλείμματος] του 2010, που έγινε στα μέσα Νοεμβρίου 2010 και που απεστάλη στη EUROSTAT και αναφερόταν στο έτος 2009, δε στοιχειοθετεί το έγκλημα της ψευδούς βεβαίωσης, αφού δεν περιέχει βεβαίωση (ψευδή) περιστατικού, υπό την έννοια του άρθρου 242 § 1 Π.Κ., αλλά αξιολογικές κρίσεις και εκτιμήσεις, βάσει του κανονιστικού πλαισίου ασκήσεως της σχετικής αρμοδιότητας της ΕΛ.ΣΤΑΤ., ελεγχόμενες μόνο ως προς την ορθότητα τους ή μη και μη συνιστώσες γεγονότα, αφού δεν προέκυψε ότι οι αξιολογήσεις αυτές στηρίχθηκαν σε αναληθή στατιστικά μεγέθη. Ειδικότερα δε, δέχεται το Συμβούλιο ότι οι αιτιάσεις, που θεωρούν τεχνητά και σκόπιμα διογκωμένο το δημοσιονομικό έλλειμμα και το δημόσιο χρέος της Χώρας για το έτος 2009, λόγω μη εφαρμογής της ενδεδειγμένης και εφαρμοστέας στατιστικής μεθοδολογίας, ουσιαστικά στρέφονται κατά της ορθότητας των σχετικών στατιστικών μεθόδων, που εφαρμόστηκαν και

του συνακόλουθου υπολογισμού του ελλείμματος και του χρέους ως προϊόντος σειράς εκτιμητικών κρίσεων, που οδήγησαν στο αποτέλεσμα αυτό, με βάση τα εφαρμοσθέντα εν γένει κριτήρια, νωρίς παράλληλη αμφισβήτηση των στατιστικών μεγεθών, που έτυχαν της σχετικής επεξεργασίας για το σχηματισμό των κρίσεων αυτών, ανεξάρτητα από την επιστημονική στατιστική ορθότητα της επεξεργασίας και αξιολόγησής τους. Δέχεται, εξάλλου, ότι οι μάρτυρες Ζωή Γεωργαντά, Νικ. Λογοθέτης και Νικ. Στρόμπλος, στις καταθέσεις τους (προανακριτικές και ανακριτικές) δεν αμφισβητούν την ύπαρξη πρωτογενών στοιχείων γενικά, αλλά (αμφισβητούν) το χειρισμό και επεξεργασία των στοιχείων, που θα απεικονίζονταν σε μια εμπειριστατωμένη μελέτη, που δεν υπάρχει. Τέλος, δέχεται, πως κανένας μάρτυρας δεν αποδίδει στους κατηγορούμενους δόλια προαίρεση σχετικά με την αποστολή των ανωτέρω στατιστικών στοιχείων στη «EUROSTAT», ενώ χαρακτηριστικά η μάρτυρας Ζωή Γεωργαντά δεν αποδίδει δόλο στους κατηγορούμενους για το ανωτέρω ζήτημα, αλλά «εγκληματική αμέλεια». Μετά από την παραδεκτά γενόμενη επισκόπηση του προσβαλλόμενου βουλεύματος, του υπ' αρ. 1212/2014 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, που διέταξε περαιτέρω ανάκριση και του αποδεικτικού υλικού, που συνελέγη κατά την προκαταρκτική εξέταση, την κύρια ανάκριση και την περαιτέρω κύρια ανάκριση, σχετικά με το προσβαλλόμενο βούλευμα προέκυψαν τα ακόλουθα : Το υπ' αρ. 1212/2014 ως άνω βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών διέταζε τα ακόλουθα : «... Με βάση τα παραπάνω και λαμβανομένης υπόψη της προαναφερθείσας διάστασης όσον αφορά την τεχνητή ή όχι διόγκωση του δημοσιονομικού ελλείμματος της χώρας για το έτος 2009 που αποδίδεται στους κατηγορούμενους, ενόψει μάλιστα και

των εκ διαμέτρου αντιθέτων απόψεων των προαναφερθέντων μαρτύρων που στηρίζουν την κατηγορία αφενός και των κατηγορουμένων αφετέρου για το ζήτημα αυτό, αλλά και του γεγονότος ότι η σχετική κατηγορία συνάπτεται με εξειδικευμένα θέματα οικονομικής φύσεως και επιπλέον ότι δεν διευκρινίσθηκαν επαρκώς κατά την διενεργηθείσα κυρία ανάκριση τα ζητήματα αυτά, όπως και εκείνα που αφορούν την παράβαση καθήκοντος που αποδίδεται στον πρώτο κατηγορούμενο, το Συμβούλιο κρίνει αναγκαία την αναβολή της απόφασης επί των πιο πάνω κατηγοριών και τη διενέργεια περαιτέρω κυρίας ανάκρισης, ώστε να εξαντληθεί κάθε δυνατότητα διερεύνησης όλων των πτυχών της υπόθεσης από τις οποίες θα μπορούσε να σχηματισθεί επαρκώς θεμελιωμένη δικαστική κρίση. Ειδικότερα, το Συμβούλιο κρίνει αναγκαίο: α) να κληθούν και να εξεταστούν εκ νέου, οι μάρτυρες Νικόλαος Στρόμπλος και Εμμανουήλ Κοντοπυράκης, οι οποίοι με βάση τα σχετικά στοιχεία της δικογραφίας που θα τους τεθούν υπόψη και με τις ιδιότητες που προαναφέρθηκαν να αναφερθούν αναλυτικά, σε συμπλήρωση των ήδη κατατεθέντων από τους ίδιους, σε όλα ανεξαιρέτως τα στοιχεία που περιελήφθησαν ώστε να χωρήσει αναθεώρηση του ελλείμματος για το έτος 2009 από 13,6% σε 15,4% επί του ΑΕΠ, το δικαιολογημένο ή μη της συμπερίληψής τους στο έλλειμμα και σε περίπτωση που το έλλειμμα δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, ποιο έπρεπε να είναι το πραγματικό έλλειμμα της περιόδου αυτής και τέλος αν μπορούσε να προκληθεί και ποια στο Δημόσιο ζημία από τυχόν τεχνητή διόγκωση του δημοσιονομικού ελλείμματος της χώρας, β) να κληθούν οι κατηγορούμενοι προς απολογία, η οποία αποτελεί κεφαλαιώδη ανακριτική πράξη και εκτός από τον χαρακτήρα της ως υπερασπιστικού μέσου αποτελεί και σημαντικό

αποδεικτικό μέσο, να τους απαγγελθεί κατηγορία για το σκοπό αυτό και να γνωστοποιηθεί σ' αυτούς το πέρας της κυρίας ανάκρισης που θα διεξαχθεί από τον οριζόμενο αρμοδίως ανακριτή και γ) να ενεργηθεί οποιαδήποτε άλλη ανακριτική πράξη κρίνει σκόπιμη ο ανακριτής για τη διαλεύκανση των ανωτέρω ζητημάτων και γενικότερα της υποθέσεως. Τα παραπάνω δε χωρίς να είναι αναγκαίο στο στάδιο αυτό το Συμβούλιο τούτο να ερευνήσει αν από τα υπάρχοντα αποδεικτικά στοιχεία προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις ενοχής και να διατυπώσει γνώμη περί της συνδρομής τέτοιων ενδείξεων σε βάρος των κατηγορουμένων (άλλωστε αυτό δεν απαιτείται από τις διατάξεις των άρθρων 309 περ. δ και 312 Κ.Ποιν.Δ), αλλά η κρίση αυτού (Συμβουλίου) για την ύπαρξη επαρκών ή μη ενδείξεων κατά των κατηγορουμένων θα συναχθεί μετά την ολοκλήρωση της συμπληρωματικής ανάκρισης» (βλ. φύλλα 53 και 54 του ως άνω βουλεύματος). Η συμπληρωματική κύρια ανάκριση που διενεργήθηκε από τον Ανακριτή του 8ου Ειδικού Τμήματος, ολοκληρώθηκε, πλην όμως στο προσβαλλόμενο βούλευμα 1149/2015 δεν εκτίθενται σαφώς και συγκεκριμένα τα πραγματικά περιστατικά, που περιλαμβάνουν αυτές οι ως άνω "συμπληρωματικές καταθέσεις καθώς και εκείνη της Ζωής Γεωργαντά, ιδιαίτερα του Νικολάου Στρόμπλου, ο οποίος είναι ιδιαίτερα σαφής στην κατάθεσή του για τις συγκεκριμένες παραποιήσεις μεθοδολογιών, ακόμα και πρωτογενών στοιχείων που χρησιμοποίησαν οι κατηγορούμενοι. Ειδικότερα, το προσβαλλόμενο βούλευμα άλλοτε αγνοεί τις ως άνω καταθέσεις και άλλοτε κάνει επιλεκτική εκτίμησή τους, ενώ η υπ' αρ. 865/2015 εισαγγελική πρόταση, στην οποία το Συμβούλιο εξολοκλήρου αναφέρεται, αγνοεί τελείως τις συμπληρωματικές αυτές μαρτυρικές καταθέσεις.

Συγκεκριμένα : Α) Σε σχέση με την ταξινόμηση των 17 ΔΕΚΟ στον τομέα της Γενικής Κυβέρνησης (Δημόσιος τομέας), στην κατάθεσή του, ο Νικόλαος Στρόμπλος αναφέρει συγκεκριμένα, ότι χρησιμοποιήθηκαν εν γνώσει των κατηγορούμενων λανθασμένα στοιχεία για την αναταξινόμηση (λογιστική μεταφορά) των 17 ΔΕΚΟ από τον τομέα των Μη-Χρηματοπιστωτικών Οργανισμών στον τομέα της Γενικής Κυβέρνησης. Δηλαδή, καταθέτει, ότι πραγματοποιήθηκε παραποίηση στοιχείων εκτός από την παραποίηση των στατιστικών μεθοδολογιών με την παραβίαση του Κανονισμού ΕΚ 2223/1996 που περιλαμβάνει το ESA95. Συγκεκριμένα, ο Νικόλαος Στρόμπλος καταθέτει ότι τα στοιχεία, που χρησιμοποιήθηκαν για την αξιολόγηση του κριτηρίου 50%, δεν ήταν αυτά που έπρεπε να έχουν χρησιμοποιηθεί σύμφωνα με τις απαιτούμενες Ευρωπαϊκές έρευνες SBS - Structure Business Surveys, που απαιτούνται από το Ενωσιακό Δίκαιο. Επί λέξει ο Νικόλαος Στρόμπλος κατέθεσε: «Αυτές οι στατιστικές έρευνες περιλαμβάνουν εξειδικευμένους ορισμούς για τα στοιχεία, τις μεταβλητές, καθώς και την ποιότητα των στοιχείων αυτών. Οι έρευνες αυτές κατά την γνωστοποίηση της 10-11-2010 δεν ήταν διαθέσιμες για τα έτη 2005 έως και 2009, δεδομένου ότι οι κανονισμοί που τις προβλέπουν δίνουν χρονικό περιθώριο συγκέντρωσής τους σε μεταγενέστερο χρόνο. Αυτό σημαίνει ότι όταν κάποιος ζητεί τη διερεύνηση στοιχείων οικονομικών μεταβλητών (πωλήσεις, κόστος, ενδιάμεση ανάλωση κλπ) για ατομικές επιχειρήσεις που αφορούν τα έτη 2005 έως και 2009, θα έπρεπε η ΕΛ.ΣΤΑΤ. να έχει στα χέρια της τις έρευνες SBS για τις αντίστοιχες επιχειρήσεις... Στις 10-9-2010 (ημερομηνία που ο πρώτος κατηγορούμενος απομάκρυνε τον Νικόλαο Στρόμπλο από την Διεύθυνση Εθνικών Λογαριασμών επειδή εξέφρασε τις αμφισβητήσεις

του για τα στοιχεία και την ακολουθούμενη από αυτόν μεθοδολογική παραβίαση) υπήρχαν διαθέσιμα μόνο ... ισολογισμοί, αποτελέσματα χρήσεων κλπ τα οποία όμως από στατιστικής απόψεως μόνα τους δεν αρκούν για να καταλήξουν σε νούμερα εθνικών λογαριασμών» (βλ. σελ. 6 της κατάθεσης Νικολάου Στρόμπλου στον 8° Ειδικό Ανακριτή). Από τα παραπάνω συνάγεται, ότι κατά την γνωστοποίηση ΔΥΕ του Νοεμβρίου 2010 στην EUROSTAT δεν υπήρχαν τα στοιχεία που έπρεπε να χρησιμοποιηθούν στον υπολογισμό των κονδυλίων των Εθνικών Λογαριασμών και συνεπώς χρησιμοποιήθηκαν παραποιημένα στοιχεία, διότι τα οιαδήποτε ιδιωτικοοικονομικά εταιρικά στοιχεία που δημοσιεύονται σε ισολογισμούς, στον Ημερήσιο Τύπο και άλλες πληροφοριακές πηγές δεν είναι κατάλληλα για να χρησιμοποιηθούν στην κατάρτιση των εθνικών λογαριασμών και δη στην κατάρτιση των πινάκων ΔΥΕ, όπως έκαναν οι κατηγορούμενοι. Τα ιδιωτικοοικονομικά πρωτογενή στοιχεία χρειάζονται επεξεργασία με βάση τους Ευρωπαϊκούς Κανονισμούς και τις Οδηγίες που έχουν κατά καιρούς εκδοθεί για την πρακτική επεξεργασία τους σε εθνικόλογιστική βάση. Αυτά αναφέρονται πολύ σαφώς στις μαρτυρικές καταθέσεις, καθώς και στα κατατεθειμένα έγγραφα και Υπομνήματα των ως άνω μαρτύρων κατά την προκαταρκτική και κύρια ανάκριση. Επίσης είναι, ασαφή και συγκεχυμένα, τα αναγραφόμενα στην δεύτερη σελίδα του 63ου φύλλου του προσβαλλομένου βουλεύματος. «Κρίσιμο στο σημείο αυτό είναι ότι οι μάρτυρες Ζωή Γεωργαντά, Νικ. Λογοθέτης και Νικ. Στρόμπλος στις καταθέσεις τους (προκαταρκτικές και ανακριτικές) δεν αμφισβητούν την ύπαρξη πρωτογενών στοιχείων γενικά, αλλά (αμφισβητούν) τον χειρισμό και επεξεργασία των στοιχείων που θα απεικονίζονταν σε μια εμπειριστατωμένη μελέτη, που δεν

υπάρχει». Τα πρωτογενή ιδιωτικοοικονομικά στοιχεία δεν αμφισβητούνται εφόσον υπάρχουν, αλλά το ζήτημα είναι ότι τέτοια στοιχεία δεν είναι τα απαιτούμενα για τον ορθό υπολογισμό εθνικολογιστικών μεταβλητών και δη τέτοιων εθνικολογιστικών μεταβλητών όπως είναι το δημόσιο έλλειμμα και χρέος. Καθήκον του Στατιστικού επιστήμονα εμπειρογνώμονα - όπως ήταν τα Μέλη του Επταμελούς Δ.Σ. της ΕΛ.ΣΤΑΤ. κατά το επίδικο χρονικό διάστημα και του Εθνικολογιστή Νικόλαου Στρόμπλου είναι να επεξεργαστούν σύμφωνα με τους Ευρωπαϊκούς Κανονισμούς τα στοιχεία αυτά, να τα ελέγξουν για την καλή ποιότητά τους και να προβούν στις απαιτούμενες μεθοδολογικές ρυθμίσεις, προκειμένου αυτά να ανταποκρίνονται στον Κανονισμό ESA95 που περιλαμβάνεται στον Κανονισμό ΕΚ 2223/1996, και τον Κώδικα Ορθής Πρακτικής για τις Ευρωπαϊκές Στατιστικές του 2005 (βλ. ως άνω κατάθεση Νικολάου Στρόμπλου, σελ. 4). Επίσης, δε θα υπήρχε ο διαχωρισμός των διαφόρων τομέων των Εθνικών Λογαριασμών, όπως τομέας Γενικής Κυβέρνησης, τομέας Νοικοκυριών, τομέας Μη -Χρηματοπιστωτικών Οργανισμών κλπ., ούτε θα υπήρχαν κριτήρια ένταξης των οικονομικών οντοτήτων τους. Άλλη περίπτωση παραποίησης των στατιστικών στοιχείων που χρησιμοποιήθηκαν για να υπολογιστεί ένα ουσιαστικά ψευδώς διογκωμένο δημόσιο έλλειμμα για το έτος 2009 είναι η στατιστική αντιμετώπιση των εισφορών του Δημοσίου προς τον ΟΣΕ. Δεν εξετάστηκε από τους κατηγορούμενους εάν το εισόδημα που μεταβιβάζεται από το Δημόσιο στον ΟΣΕ μπορεί να χαρακτηριστεί ως αντίτιμο πωλήσεων του ΟΣΕ τροποποιώντας ανάλογα το κριτήριο του 50% για την ένταξη στην Γενική Κυβέρνηση. Η εξέταση αυτή επιβάλλεται από την παρ. 3.33 του ESA95 αλλά δεν έγινε. Αυτό που έγινε στο πλαίσιο της ΔΥΕ του Νοεμβρίου 2010 ήταν ότι

αυτές οι εισφορές δεν θεωρήθηκαν ως στοιχείο πωλήσεων, (βλ. κατάθεση Νικολάου Στρόμπλου στον 8° Ειδικό Ανακριτή, σελ. 6). Επίσης, ο ως άνω μάρτυρας αναφέρει στην παραπάνω κατάθεσή του πρόσθετες περιπτώσεις αλλοίωσης των στατιστικών στοιχείων, που χρησιμοποιήθηκαν για τον υπολογισμό του δημοσίου ελλείμματος και χρέους του 2009. Συγκεκριμένα, καταθέτει, ότι δεν υπολογίστηκαν οι λεγόμενες εθνικολογιστικές προσαρμογές (μεθοδολογικές προσαρμογές των ιδιωτικοοικονομικών στα εθνικολογιστικά στοιχεία) για την εξέταση του κριτηρίου 50%. (βλ. σελ.8 της κατάθεσης Νικολάου Στρόμπλου), οι αντισταθμιστικές εισφορές του κράτους προς τις 17 ΔΕΚΟ δεν θεωρήθηκαν ως στοιχείο πωλήσεων, ως έδει, παρά τα οριζόμενα στις παραγράφους 4.33 και 4.35 γ' του ESA95, αντί του μεγέθους ανάλωσης παγίου κεφαλαίου χρησιμοποιήθηκαν οι εμπορικές αποσβέσεις από τους ισολογισμούς των 17 ΔΕΚΟ παρά την ρητή απαγόρευση του άρθρου 6.04 του ESA95, κ.λ.π. (βλ. κατάθεση Νικολάου Στρόμπλου στον 8° Ειδικό Ανακριτή στις 11-2-2015, σελ. 5-13). Ο μάρτυρας Νικόλαος Στρόμπλος έχει ακόμα καταθέσει και νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για τον τρόπο (μεθοδολογία) που αντιμετωπίζονται σε άλλα κράτη-μέλη οι αντισταθμιστικές εισφορές, τρόπος (μεθοδολογία) που παραβιάστηκε σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου από τους κατηγορούμενους. Εξάλλου, στην παραπάνω κατάθεσή του αναφέρει την μελέτη, που είχε εκπονήσει ομάδα εργασίας της ΕΛ.ΣΤΑΤ υπό την καθοδήγησή του χρησιμοποιώντας τα διαθέσιμα στοιχεία, που προέρχονταν από ισολογισμούς (τα οποία όμως, όπως τονίζει ο Νικόλαος Στρόμπλος, από στατιστικής απόψεως μόνα τους δεν αρκούν για να καταλήξουν σε νούμερα εθνικών λογαριασμών) και η μελέτη εκείνη είχε

καταλήξει ότι το κριτήριο του 50% δεν πληρούνταν για έξι από τις επτά διερευνηθείσες ΔΕΚΟ, οι οποίες επομένως δεν έπρεπε να αναταξινομηθούν στον τομέα της Γενικής Κυβέρνησης. Η αναγκαιότητα εκπόνησης μελέτης συνάγεται από την παράγραφο 3.33 του ESA95, και από το άρθρο 6 παρ. 2 του Κανονισμού 479/2009, σύμφωνα με το οποίο σημαντικές αναθεωρήσεις των στοιχείων του ελλείμματος, που έχουν ήδη γνωστοποιηθεί, πρέπει να τεκμηριώνονται δεόντως. Μελέτη, όμως, δεν εκπονήθηκε από την ΕΛ.ΣΤΑΤ. για τον ορθό υπολογισμό του δημοσίου ελλείμματος και χρέους του 2009 όπως φαίνεται και από τους ισχυρισμούς του πρώτου κατηγορούμενου, που έχουν ως ακολούθως: «Οι μελέτες συνιστούν μη επιβαλλόμενη ανύπαρκτη πρακτική και μη συνήθη διαδικασία, δεδομένου ότι ο υπολογισμός του ελλείμματος και του χρέους της Γενικής Κυβέρνησης αποτελεί μία ζωντανή εξελικτική διαδικασία που προβλέπεται επακριβώς από τους Ευρωπαϊκούς Κανονισμούς», (βλ. φύλλο 52^ο Βουλεύματος 1212/2014). Σχετικά με τους παραπάνω ισχυρισμούς του πρώτου κατηγορουμένου, οι μάρτυρες Ζωή Γεωργαντά και Νικόλαος Λογοθέτης στο Επικαιροποιημένο Συμπληρωματικό Υπομνήμά τους στον 8^ο Ειδικό Ανακριτή, αναφέρουν: «Η δήλωση αυτή είναι τουλάχιστον αστεία. Όλα τα Εγχειρίδια και οι Οδηγίες της Eurostat για την εφαρμογή της μεθοδολογίας ΕΣΛ95 τονίζουν την ανάγκη διερεύνησης πολύπλοκων ζητημάτων, όπως είναι η διερεύνηση της ισχύος του πολύπλοκου συστήματος κριτηρίων ταξινόμησης, που διαφοροποιούνται από χώρα σε χώρα και καλούν τους εθνικούς εμπειρογνώμονες να εξετάζουν ακόμα και τις επιμέρους συναλλαγές μία-μία προκειμένου να προβούν σε ταξινόμηση των οικονομικών μονάδων και των επιμέρους συναλλαγών τους. Είναι τουλάχιστον αφελές να

υποστηρίζεται ότι δεν χρειάζεται εκπόνηση μελέτης για την αναταξινόμηση 17 επιχειρήσεων από τον τομέα των Μη-Χρηματοοικονομικών Οργανισμών στο τομέα της Γενικής Κυβέρνησης, μία ενέργεια που ήταν γνωστό το πόσο πολύ θα επηρέαζε την ευημερία της χώρας λόγω ένταξης των χρεών τους στο δημόσιο χρέος και έλλειμμα. Είναι εντυπωσιακή η αντίφαση μεταξύ της παραπάνω δήλωσης του προέδρου της ΕΛΣΤΑΤ και της σπουδής του να καταθέσει στην Βουλή των Ελλήνων 74 φακέλους με την υποτιθέμενη τεκμηρίωση, ήτοι μελετών, που είχε εκπονήσει. Στην πραγματικότητα όμως αυτοί οι φάκελοι δεν περιείχαν μελέτες αλλά διάφορα, ως επί το πλείστον άσχετα, ερωτηματολόγια, ισολογισμούς, και άλλο πρωτογενές υλικό, χωρίς ουδεμία επεξεργασία αυτών». Ποιοι φορείς θα περιληφθούν στο Μητρώο Φορέων της Γενικής Κυβέρνησης καθορίζεται από κρίση που βασίζεται στην εκπόνηση μελέτης για κάθε ένα ξεχωριστά φορέα και στατιστική-εθνικολογιστική επεξεργασία των υποβαλλόμενων στοιχείων σύμφωνα με τα αναφερθέντα παραπάνω από τους Νικόλαο Στρόμπλο, Ζωή Γεωργαντά και Νικόλαο Λογοθέτη. Από τα παραπάνω προκύπτει, ότι στην περίπτωση της αναταξινόμησης των 17 ΔΕΚΟ στην Γενική Κυβέρνηση, υπάρχει παραβίαση της μεθοδολογίας του ESA95, αλλά ακόμα και παραποίηση των πρωτογενών στοιχείων. Β) Σε σχέση με την καταγραφή των ισοζυγίων των ΝΠΔΔ (περίπου 500, στα οποία περιλαμβάνονται και ΝΠΙΔ και άλλες εταιρικές μορφές, που για πρώτη φορά εντάχθηκαν στην Γενική Κυβέρνηση το 2010 για το έτος 2009) υπάρχει σύμφωνα με τις καταθέσεις των ως άνω μαρτύρων, καταφανής παραποίηση στοιχείων. Ενώ στην κοινοποίηση ΔΥΕ του Νοεμβρίου 2010 στάλθηκε στην Eurostat συνολικό πλεόνασμα 125 εκατ. ευρώ για τα ΝΠΔΔ, στις επόμενες

κοινοποιήσεις το πλεόνασμα για το 2009 αναθεωρήθηκε προς τα πάνω και έφθασε τα 2,127 δισεκ. ευρώ. Δηλαδή, για το έτος 2009 αποκρύφτηκε, από τους κατηγορούμενους, πλεόνασμα των ΝΠΔΔ ίσο με 2 δισεκ. ευρώ στην κοινοποίηση ΔΥΕ του Νοεμβρίου 2010, ήτοι έλαβε χώρα ψευδής βεβαίωση. Ο παρακάτω πίνακας κατατέθηκε στον 8° Ειδικό Ανακριτή, αλλά και αναγράφεται στο Επικαιροποιημένο Συμπληρωματικό Υπόμνημα της Ζωής Γεωργαντά και του Νικολάου Λογοθέτη που κατατέθηκε στον 8° Ειδικό Ανακριτή : Αναθεωρήσεις Πλεονάσματος(+)/Ελείμματος(-) ΝΠΔΔ για το έτος 2009

Δήλωση Υπερβολικού Δηλωθέν από την ΕΛΣΤΑΤ

Ελλείμματος πλεόνασμα ΝΠΔΔ (εκατ ευρώ)

Ημερομηνία: 9/11/2010	125
Ημερομηνία: 13/04/2011	650
Ημερομηνία: 12/10/2011	2.020
Ημερομηνία: 18/04/2012	2,119
Ημερομηνία: 08/10/2012	2.120
Ημερομηνία: 09/04/2013	2.120
Ημερομηνία: 09/10/2013	2.127

Ο Νικ. Στρόμπλος στην ως άνω κατάθεσή του στον 8° Ειδικό Ανακριτή, αναφέρει ότι οι παραπάνω γιγαντιαίες αναθεωρήσεις, εκ μέρους των κατηγορούμενων, των πλεονασμάτων των ΝΠΔΔ, που απέκρυψαν δεκαεπταπλάσια πλεονάσματα από το δημόσιο έλλειμμα του 2009, συντέλεσαν στην τεχνητή διόγκωσή του. Σε σχέση με την κατηγορία των ΝΠΔΔ (ΝΠΙΔ και άλλες εταιρικές μορφές) επισημαίνεται ότι πολλές από αυτές τις εταιρίες έχουν προσφύγει στο ΣΤΕ κατηγορώντας την ΕΛ.ΣΤΑΤ ότι παράνομα ταξινομήθηκαν στην Γενική Κυβέρνηση.

Χαρακτηριστική είναι η υπ' αρ. 2497/2013 απόφαση του ΣτΕ, σύμφωνα με την οποία έχει γίνει λανθασμένη ταξινόμηση από την ΕΛ.ΣΤΑΤ του Μεγάρου Μουσικής στην Γενική Κυβέρνηση (βλ. ως άνω κατάθεση Νικολάου Στρόμπλου, σελ. 3, καθώς και το Επικαιροποιημένο Συμπληρωματικό Υπόμνημα Ζωής Γεωργαντά και Νικολάου Λογοθέτη στον 8^ο Ειδικό Ανακριτή). Στο σημείο αυτό επισημαίνεται ότι το βούλευμα 1149/2015 κάνει επιλεκτική αναφορά στην απόφαση 2497/2013 του ΣτΕ, αποκρύπτοντας ότι στην απόφασή του αυτή το ΣτΕ κρίνει παράνομη την ταξινόμηση του Μεγάρου Μουσικής στην Γενική Κυβέρνηση από την ΕΛ.ΣΤΑΤ. (βλ. δεύτερη σελίδα του 56ου φύλλου του προσβαλλόμενου βουλεύματος) όπου αναφέρεται «Εξάλλου, η κατάταξη ενός φορέα στον τομέα της Γενικής Κυβέρνησης έχει έννομες συνέπειες για την λειτουργία του, δεδομένου, κυρίως, ότι συνεπάγεται την εφαρμογή επί αυτού ενός ειδικού πλέγματος διατάξεων σχετικών με την οικονομική του διαχείριση, εν όψει του ότι, όπως προαναφέρθηκε, τα οικονομικά στοιχεία του εν λόγω φορέα λαμβάνονται υπ' όψιν για τον καθορισμό του ύψους του δημοσίου ελλείμματος και του δημοσίου χρέους (ΣτΕ 2497/2013)». Το προσβαλλόμενο βούλευμα 1149/2015, το οποίο έχει ενστερνισθεί ολόκληρη σχεδόν τη μείζονα πρόταση της ως άνω απόφασης του ΣτΕ, ουσιαστικά αντιφάσκει με το εν γένει πνεύμα του ίδιου του σκεπτικού του, σχετικά με την αξιόποινη πράξη της ψευδούς βεβαίωσης, διότι το αποκρύπτει το διαφορετικό από το δικό του, σκεπτικό του ΣτΕ, σχετικά με την παράνομη ένταξη του Μεγάρου

Μουσικής στην Γενική Κυβέρνηση από την ΕΛ.ΣΤΑΤ. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι και η περίπτωση αυτή των ΝΠΛΔ δεν αποτελεί «αξιολόγηση αναληθών στατιστικών μεγεθών» όπως αναφέρεται στην πρώτη σελίδα 64ου φύλλου του ως άνω βουλεύματος (1149/2015), αλλά συνιστά πραγματικό περιστατικό, που θεμελιώνει την αξιόποινη πράξη της ψευδούς βεβαίωσης από τους κατηγορούμενους. Γ) Όσον αφορά τις νοσοκομειακές δαπάνες, αναφέρονται παρακάτω τα πραγματικά περιστατικά που δεν εκτέθηκαν στο ως άνω βούλευμα με ορισμένο και συγκεκριμένο τρόπο, παρότι προκύπτει πως έχουν λεπτομερώς αναφερθεί από τους ως άνω μάρτυρες, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι οι δαπάνες αυτές (νοσοκομειακές) επιβάρυναν το δημόσιο έλλειμμα και χρέος του 2009 κατά παράβαση της μεθοδολογίας ESA95, κατά παράβαση του Ενωσιακού Δικαίου σε βάρος της Ελλάδας από τους κατηγορούμενους: Όπως προέκυψε από την κοινή απόφαση των Υπουργών Υγείας και Οικονομικών τον Αύγουστο 2010 (έχει κατατεθεί το σχετικό Δελτίο στον 8^ο Ειδικό Ανακριτή, βλ. σελ. 14-15 της κατάθεσης Νικολάου Στρόμπλου, αλλά και ενότητα IV.3.B του Επικαιροποιημένου Συμπληρωματικού Υπομνήματος της Ζωής Γεωργαντά και του Νικολάου Λογοθέτη στον 8^ο Ειδικό Ανακριτή), τα ποσά που αφορούσαν εκκρεμούντα χρέη Δημόσιων Νοσοκομείων, θα έπρεπε να μειωθούν κατά τα ποσά της έκπτωσης η οποία επιβαλλόταν στα ομόλογα, που εδίδοντο ως αντάλλαγμα στους προμηθευτές των φαρμάκων γ' αυτές τις εκκρεμούσες υποχρεώσεις των ετών 2006 έως και 2009. Συγκεκριμένα, οι αντίστοιχες μειώσεις ήταν 12%- 14% για την αξία των

υποχρεώσεων του 2007, 20%-22% επί της αξίας των υποχρεώσεων του 2008, και 30%-32% για τις υποχρεώσεις του 2009. Όμως, αυτό δεν έγινε και τα ποσά που επιβάρυναν το δημόσιο χρέος και έλλειμμα βασίζονταν στην αξία των τιμολογίων που είχαν εκδώσει οι προμηθευτές των νοσοκομείων και όχι στις πραγματικές πληρωμές που έγιναν. Αυτός ο χειρισμός αποτελεί παράβαση του ESA95, ήτοι της παρ. 3.05 (... οι χρήσεις προϊόντων αποτιμώνται σε τιμές αγοραστή...) και της παρ. 3.06 (... κατά την αγορά η τιμή αγοραστή είναι η τιμή που πληρώνει πραγματικά ο αγοραστής για τα προϊόντα μετά την αφαίρεση τυχόν > εκπτώσεων εξαιρουμένων τόκων ή άλλων επιβαρύνσεων που προστίθενται λόγω της παροχής πίστωσης). Από την κοινή υπουργική απόφαση με τον πιο προφανή τρόπο αποδεικνύεται ότι το ποσό των 2.050.000,000 ευρώ είχε υποστεί έκπτωση ή περιείχε τόκους του μεγέθους 30%-32%. Η διόρθωση αυτή θα έπρεπε να είχε γίνει στην κοινοποίηση ΔΥΕ του Νοεμβρίου 2010, αλλά δεν έγινε. Επίσης, οι διορθώσεις λόγω μη-νόμιμων τιμολογίων δεν ενσωματώθηκαν στην ΔΥΕ Νοεμβρίου 2010. Στην περίπτωση αυτή σύμφωνα με τους μάρτυρες υπάρχει παραποίηση στατιστικής μεθοδολογίας (παραβίαση του ESA95) αλλά και των πρωτογενών στοιχείων, δηλαδή υπάρχει ψευδής βεβαίωση από τους κατηγορούμενους. Τα ως άνω αποδεικτικά στοιχεία, το ως άνω βούλευμα αγνόησε και δεν τα εξέτασε προκειμένου να αποφανθεί αν προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις σε βάρος των κατηγορουμένων για την πράξη της ψευδούς βεβαίωσης. Δ)

Σε σχέση με τα off market swaps και το swap της Goldman Sachs το ως άνω βούλευμα αγνόησε τελείως αποδεικτικά στοιχεία, που αναφέραν, ότι αυτό που συνέβη με ΔΥΕ Νοεμβρίου 2010, συνέβη κατ' εξαίρεση για την Ελλάδα όπου καταχωρήθηκε για πρώτη φορά τέτοιου είδους σουόπ στο δημόσιο χρέος και έλλειμμα της χώρας, αναδρομικά, και κατ' εξαίρεση (για την Ελλάδα) ανάμεσα σε όλα τα άλλα κράτη-μέλη της ΕΕ που είχαν συνάψει παρόμοια σουόπς (βλ. κατάθεση Νικολάου Στρόμπλου, σελ. 13-14, ανωμοτί κατάθεση Ζωής Γεωργαντά, σελ. 3, αλλά και ενότητα 1V,3.Ε του Επικαιροποιημένου Συμπληρωματικού Υπομνήματος της Ζωής Γεωργαντά και του Νικολάου Λογοθέτη στον 8° Ειδικό Ανακριτή). Ειδικότερα στο ως άνω Επικαιροποιημένο Υπόμνημα προς τον 8° Ειδικό Ανακριτή αναγράφεται: «ΙΥ.3.Γ. Διόγκωση με το SWAP της Goldman Sachs επί πρωθυπουργίας κ. Σημίτη με 5,342 € δισεκ. λόγω αδιαπραγμάτευτης ένταξης στις δαπάνες του τομέα της γενικής κυβέρνησης κονδυλίου που αντιστοιχούσε σε τμήμα της αξίας του SWAP 2001 που δεν έπρεπε να καταχωρηθεί ούτε στο 2009, αλλά ούτε και σε προηγούμενα έτη. Σημειώνεται ότι η μονοπρόσωπη ΕΛ.ΣΤΑΤ επιβάρυνε το δημόσιο χρέος με 21 δισεκατ. ευρώ ποσό που κατένειμε αυθαίρετα και εγκληματικά, σε τέσσερα έτη, 2006, 2007, 2008 και 2009, που, όπως φαίνεται από τα γεγονότα, ήταν αποτέλεσμα τυφλής αποδοχής της πρότασης της Κομισιόν και της Eurostat για την αναδρομική επιβάρυνση του δημοσίου χρέους με κονδύλι του 2001 που έγινε κατ' εξαίρεση ΜΟΝΟΝ». Επίσης, στην κατάθεσή του στον ίδιο

Ειδικό Ανακριτή, ο μάρτυρας Εμμανουήλ Κοντοπυράκης καταθέτει σχετικά : «Κατά την διάρκεια της θητείας μου, δεν θυμάμαι ποτέ να ανέκυψε ζήτημα που αφορούσε σε swap.» (σελ. 5) Ο μάρτυρας Νικόλαος Στρόμπλος λέει στην κατάθεσή του: «Εξ όσων γνωρίζω το πρωτόκολλο 12 που είναι συνημμένο στη συνθήκη του Μάαστριχτ εξαιρεί από το χρέος που δηλώνεται στο πλαίσιο ΔΥΕ όλα τα χρηματοοικονομικά παράγωγα. ... Γνωρίζω ότι κατά το διάστημα 21 έως 30 Αυγούστου 2010 ο κ. Μαραβελάκης (υπάλληλος του ΓΛΚ που διέθετε εμπειρία στα σουόπς) απέστειλε email στη Eurostat που αφορούσε το swap της Goldman Sachs και στο οποίο πρότεινε ένα εντελώς διαφορετικό χειρισμό από αυτόν που τελικά ακολουθήθηκε από την ΕΛ.ΣΤΑΤ.» Συνεπώς, εν προκειμένω αγνοήθηκαν από το προσβαλλόμενο βούλευμα τα ως άνω αποδεικτικά στοιχεία, ως προς τα αναφερόμενα σε αυτά πραγματικά περιστατικά και την αξιολόγησή τους. Ε) Συμπερασματικά, από όσα παραπάνω αναφέρθηκαν, σε συνδυασμό και με τα ως άνω αναφερόμενα υπό στοιχ. IV, αφενός αγνοήθηκε σχεδόν ολοσχερώς το εμπάρτυρο αποδεικτικό υλικό, που συνελέγη κατά τη διενέργεια της περαιτέρω κύριας ανάκρισης, αφετέρου παρερμηνεύτηκε το εμπάρτυρο υλικό που είχε προηγουμένως συλεγεί, αφού το ως άνω βούλευμα δέχθηκε, πως με το αποδεικτικό αυτό υλικό αμφισβητήθηκε η «εφαρμοστέα στατιστική μεθοδολογία» και όχι τα «στατιστικά μεγέθη», ενώ το αληθές είναι ότι και τα δύο αμφισβητήθηκαν και το βούλευμα έπρεπε να λάβει και επί των δύο αυτών θέση. Το ως άνω βούλευμα αναφέρει ότι/η

ορθότητα των στατιστικών μεθόδων είναι προϊόν σειράς εκτιμητικών κρίσεων και ότι οι συνακόλουθοι αυτών των εκτιμητικών κρίσεων υπολογισμοί δεν αμφισβητήθηκαν. Οι υπολογισμοί των επίσημων στατιστικών σε καμία περίπτωση δεν είναι προϊόντα κάποιων αόριστων κρίσεων, αλλά είναι προϊόντα επιστημονικών υπολογισμών που βασίζονται στην κατάλληλη στατιστική και εθνικολογιστική επεξεργασία των στατιστικών στοιχείων όπως αυτά ορίζονται στο Ενωσιακό Δίκαιο (Κανονισμό ΕΚ 2223/1996 που περιλαμβάνει το ESA95, συγκεκριμένες Ευρωπαϊκές και Διεθνείς Οδηγίες, Κανονισμούς ποιότητας, κλπ.) και η στατιστική μεθοδολογία δεν μια απλή λέξη, αλλά σοβαρός επιστημονικός κλάδος που απαιτεί εξειδικευμένες σπουδές και τεράστια πρακτική εμπειρία. Άλλωστε, η ορθότητα των στατιστικών μεθόδων, που υιοθετήθηκαν από τους κατηγορούμενους, αμφισβητήθηκαν έντονα από τους βασικούς μάρτυρες Ζωή Γεωργαντά, Στατιστικό Επιστήμονα, Καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Μακεδονίας και πρώην Μέλος του ΔΣ της ΕΛ.ΣΤΑΤ, Νικόλαο Λογοθέτη, Στατιστικό Επιστήμονα και πρώην Αντιπρόεδρο της ΕΛ.ΣΤΑΤ, Εμμανουήλ Κοντοπυράκη, Καθηγητή Στατιστικής στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης και πρώην ΓΓ της Στατιστικής Υπηρεσίας, πριν δημιουργηθεί η ΕΛ.ΣΤΑΤ, Νικόλαο Στρόμπλο, υπηρεσιακό στέλεχος της ΕΛ.ΣΤΑΤ επί σειρά ετών και Διευθυντή Εθνικών Λογαριασμών, ο οποίος απομακρύνθηκε άμεσα μετά την αμφισβήτηση, που εξέφρασε όχι μόνον κατά των μεθόδων αλλά και των λανθασμένων στοιχείων, που χρησιμοποίησαν οι

κατηγορούμενοι, για να φθάσουν στο δημόσιο έλλειμμα του 2009 ως 15,4% επί του ΑΕΠ. Όσον αφορά το σκεπτικό του ως άνω βουλεύματος περί του ότι : «Κανένας από τους μάρτυρες που εξετάστηκαν (ενόρκως ή ανωμοτί) δεν αποδίδει δόλια προαίρεση στους κατηγορούμενους σχετικά με την αποστολή των ανωτέρω στατιστικών στοιχείων προς την EUROSTAT. Χαρακτηριστικό είναι ...οι καταθέσεις της Ζωής Γεωργαντά, που δεν αποδίδει δόλο στους κατηγορούμενους ... αλλά «εγκληματική αμέλεια»(βλ. σελ. 2η του 63ου φύλλου του) δέον να λεχθεί, πως αν οι κατηγορούμενοι τέλεσαν το έγκλημα της ψευδούς βεβαίωσης θα κριθεί με βάση το όλο περιεχόμενο των καταθέσεων των ως άνω μαρτύρων και όχι, όπως κάνει το προσβαλλόμενο βούλευμα με βάση τη φράση « εγκληματική αμέλεια», από την οποία αξιολογεί μόνο τη λέξη «αμέλεια», παραβλέποντας, μάλιστα ότι οι λέξεις «εγκληματική αμέλεια» αναφέρονται από τη μάρτυρα Ζωή Γεωργαντά, μη έχουσα νομικές γνώσεις και μη γνωρίζουσα τη στενή νομική έννοια της «αμέλειας». Επιπρόσθετα, όσον αφορά στην παράνομη βλάβη άλλου και συνολική ζημία του Ελληνικού κράτους ως φορολογικού υποχρέου για την κάλυψη του αυξημένου χρέους με νέο κρατικό δανεισμό και πληρωμής μη αναγκαίων υψηλών τόκων λόγω τήρησης της διαδικασίας του υπερβολικού δημοσίου ελλείμματος, στο Επικαιροποιημένο Συμπληρωματικό Υπόμνημά στον 8° Ειδικό Ανακριτή οι Ζωή Γεωργαντά και Νικόλαος Λογοθέτης έχουν υπολογίσει ειδικά και συγκεκριμένα το ύψος της ζημίας, που υπέστη το Ελληνικό Κράτος όπως στον σχετικό πίνακα :

Σύνολο Ζημίας του Ελληνικού Δημοσίου

Περιγραφή Ποσά σε δισεκατ. ευρώ

Χρεολύσια μακροχρόνιου υπερδανεισμού 119,580

Τόκοι μακροχρόνιου υπερδανεισμού 4,800

Χρεολύσια βραχυχρόνιου υπερδανεισμού 46,200

Τόκοι βραχυχρόνιου δανεισμού 0,770

Κούρεμα Αποθεματικών Ασφαλιστικών Ταμείων 18,920

Κούρεμα Πανεπιστημιακών Αποθεματικών

Πανεπιστημίων 0,979

Διαφυγόντα έσοδα 18,696

ΣΥΝΟΛΟ 209,945 ή 210

Η αναλυτική θεμελίωση των υπολογισμών κατ' αυτούς έχει κατατεθεί με όλα τα σχετικά παραστατικά κατά την προκαταρκτική και κυρία ανάκριση ενόρκως και ανωμοτί στον 8^ο Ειδικό Ανακριτή, που διεκπεραίωσε την περαιτέρω κυρία ανάκριση. Αναφέρεται δε εσφαλμένα στο βούλευμα 1149/2014, πρώτη σελίδα 60ου φύλλου, ότι η Ζωή Γεωργαντά αποτίμησε τη βλάβη του Ελληνικού Δημοσίου στο ύψος των 27,914 δις, ευρώ. Το ποσό αυτό είναι η κατ' αυτήν ψευδής διόγκωση του δημοσίου χρέους του 2009 που εσφαλμένα θεωρήθηκε ως η ζημία, η οποία (ζημία) ανέρχεται σε 209,945 δισεκ. ευρώ, όπως φαίνεται στον παραπάνω πίνακα. Τέλος, όσον αφορά το σκεπτικό του ως άνω βουλεύματος με την ακόλουθη επισήμανση : « ... τα έτη 2004-2010 η EUROSTAT εξέφραζε διαρκώς επιφυλάξεις για την πιστότητα των δημοσιονομικών στοιχείων της Ελλάδας, ενώ δεν διατύπωσε καμιά επιφύλαξη για την τελευταία αναθεωρημένη αποστολή προς αυτή από την ΕΛ.ΣΤΑΤ για

τα κατατιθέμενα ελληνικά στατιστικά στοιχεία» (βλ. 2η σελ. του 63ου φύλλου του), οι μη επιφυλάξεις της Eurostat δεν έχουν κατά τους ως άνω μάρτυρες νομική βάση καθόσον στην περίπτωση αυτή η Eurostat δεν εκφράζει κρίση, απλώς αποδέχεται την βεβαίωση/πιστοποίηση της μονοπρόσωπης ΕΛ.ΣΤΑΤ. Αυτό επιβεβαιώνεται και στην απόφαση 2497/2013 του ΣτΕ, το οποίο απορρίπτει την μη επιφύλαξη της Eurostat για την ένταξη του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών στην Γενική Κυβέρνηση. Στ) Το προσβαλλόμενο βούλευμα με τις ως άνω παραδοχές του, παραβίασε ευθέως και εκ πλαγίου τις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις του εγκλήματος της ψευδούς βεβαίωσης, με αποτέλεσμα την ίδρυση του λόγου αναίρεσης της εσφαλμένης εφαρμογής ευθέως και εκ πλαγίου ουσιαστικής ποινικής διάταξης, καθότι με σκεπτικό ασαφές και αόριστο κατέληξε στη μη υπαγωγή στις διατάξεις αυτές πραγματικών περιστατικών (γεγονότων), τα οποία θεωρεί ότι αποτελούν αξιολογικές κρίσεις. Το αποτέλεσμα της στατιστικής μεθόδου με την οποία στη ΔΥΕ Νοεμβρίου 2010, που τα στοιχεία της απεστάλησαν στην EUROSTAT, οι κατηγορούμενοι, κατέταξαν τα στατιστικά στοιχεία, που ανωτέρω αναφέρθηκαν, δεν αποτελούν αξιολογικές κρίσεις αλλά πραγματικά περιστατικά, αφού με τη συγκεκριμένη ταξινόμηση και παράθεση των στοιχείων προδιέγραψαν και το αποτέλεσμα, ήτοι ο ύψος του ελλείμματος και του χρέους. Σύμφωνα, με όσα παραπάνω υπό στοιχ. IV αναφέρθηκαν, τα συμπεράσματα, στα οποία προβαίνει ο υπάλληλος μετά τη συλλογή και επεξεργασία «γεγονότων» (πραγματικών περιστατικών) είναι και αυτά «γεγονότα» και όχι αξιολογικές

κρίσεις, όπως εν προκειμένω εσφαλμένα έκρινε το προσβαλλόμενο βούλευμα. Τέλος, το προσβαλλόμενο βούλευμα δεν έχει την ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, με αποτέλεσμα την ίδρυση του σχετικού λόγου αναίρεσης, αφού έχει παντελώς αγνοήσει εισφερθέντα κατά την προκαταρκτική εξέταση, κύρια ανάκριση και κυρίως την περαιτέρω κύρια ανάκριση αποδεικτικά στοιχεία και έχει κάνει επιλεκτική χρήση αποδεικτικών στοιχείων σε σχέση με τις παραδοχές του σχετικά και με την πλήρωση της αντικειμενικής και την υποκειμενικής υπόστασης του ως άνω εγκλήματος. Πρέπει, συνεπώς, το βούλευμα αυτό να αναιρεθεί εν μέρει και μόνο ως προς το ότι το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών απεφάνθη να μη γίνει κατηγορία κατά των κατηγορουμένων : 1) Ανδρέα ΓΕΩΡΓΙΟΥ του Βασιλείου, κατοίκου Αθηνών 2) Κωνσταντίνου ΜΟΛΦΕΤΑ του Βαλεντίνου, κατοίκου Αθηνών και 3) Αθανασίας ΞΕΝΑΚΗ του Θεοδώρου, κατοίκου Παλαιού Φαλήρου Αττικής

) για ψευδή βεβαίωση κατά συναυτουργία σε βάρος του Δημοσίου, υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαιτέρως μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος (άρθρα 13^ο, 45, 242 § 3-1, 263 Α, Π.Κ. σε συνδ. με άρθρ. 1 Ν. 1608/1950) και σύμφωνα με το άρθρο 485 Κ.Π.Δ. και κατ' ανάλογη εφαρμογή των άρθρων 518 - 519 Κ.Π.Δ., να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα κρίση στο ίδιο Συμβούλιο Εφετών, που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που ήδη συμμετείχαν. Ύστερα από αυτά συντάχθηκε η έκθεση αυτή αναιρέσεως, η οποία,

αφού αναγνώσθηκε και βεβαιώθηκε, υπογράφεται όπως ακολουθεί: ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ Προτείνουμε: Να γίνει δεκτή η με αριθ. 37/14.9.2015 αίτηση αναιρέσεως, την οποία ασκήσαμε κατά του με αριθ. 1149/2015 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών και να αναιρεθεί εν μέρει κατά τα ως άνω διαλαμβανόμενα το βούλευμα αυτό και να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα κρίση, στο ίδιο Συμβούλιο, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές, εκτός εκείνων που εξέδωσαν το προσβαλλόμενο βούλευμα. Η αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Ξένη Δημητρίου – Βασιλοπούλου.

Αφού άκουσε την Αντεισαγγελέα, που αναφέρθηκε στην παραπάνω εισαγγελική πρόταση και έπειτα αποχώρησε.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 483 παρ. 3 του Κ.Ποιν.Δ., όπως αντικαταστάθηκε από την παρ. 2 του άρθρου 25 του Ν. 3904/2010, ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου μπορεί να ζητήσει την αναίρεση οποιουδήποτε βουλεύματος, με σχετική δήλωση στο γραμματέα του Αρείου Πάγου, μέσα στην προθεσμία που ορίζεται από το άρθρο 479, το δεύτερο εδάφιο του οποίου εφαρμόζεται και σε αυτή την περίπτωση, δηλαδή μέσα σε προθεσμία τριάντα ημερών από την έκδοσή του (άρθρο 306), για τους αναφερόμενους στο άρθρο 484 του ίδιου Κώδικα λόγους, μεταξύ των οποίων είναι και η έλλειψη της από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του Κ.Ποιν.Δ. απαιτούμενης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και η εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Το δικαίωμα δε τούτο του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, δεν αποκλείεται από το άρθρο 308 παρ.1 εδ. γ' και δ' του Κ.Ποιν.Δ., όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 15 του Ν. 3904/2010, κατά το οποίο, το Συμβούλιο Εφετών στις περιπτώσεις που έχει ασκηθεί ποινική δίωξη για τις

αναφερόμενες στο άρθρο 1 του Ν. 1608/1950 αξιόποινες πράξεις, αποφασίζει αμετακλήτως, καθόσον ο όρος «αμετακλήτως» στην ως άνω περίπτωση του άρθρου 308 παρ.1 εδ. γ' και δ' Κ.Ποιν.Δ., δεν περιορίζει την αναιρετική δικαιοδοσία του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, ήτοι το δικαίωμά του για την άσκηση αναίρεσης κατά του παραπάνω βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών. Και τούτο γιατί ναι μεν σκοπός της παραπάνω διάταξης είναι η επιτάχυνση της διαδικασίας των δικαστικών συμβουλίων επί των παραπάνω υποθέσεων που αφορούν τη διαχείριση δημόσιου χρήματος και η θέσπιση αμετακλήτου κρίσεως του Συμβουλίου Εφετών, είτε αυτή αναφέρεται σε παραπεμπτικό είτε σε απαλλακτικό βούλευμα, όμως κατά το άρθρο 483 παρ. 3 του Κ.Ποιν.Δ. που προαναφέρθηκε, ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου μπορεί να ζητήσει την αναίρεση οποιουδήποτε βουλεύματος και έτσι με τη διάταξη αυτή, παρέχεται η δυνατότητα στον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου να ασκήσει αναίρεση κατά παντός βουλεύματος, οσάκις κρίνεται αναγκαίο, προκειμένου να διορθωθούν νομικά σφάλματα, τα οποία επηρεάζουν τη νομολογιακή πρακτική και θίγουν ανεπανόρθωτα τα συμφέροντα τρίτων ή το πρόσωπο στο οποίο αποδίδεται η τέλεση αξιοποίνου πράξεως. Η δυνατότητα αυτή του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου υφίσταται και αν ακόμη το προσβαλλόμενο βούλευμα είναι αμετάκλητο για τους διαδίκους. Το δικαίωμα αυτό του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου να ζητεί την αναίρεση οποιουδήποτε βουλεύματος, ακόμη και εκείνου κατά του οποίου δεν παρέχεται από τον Κ.Ποιν.Δ. αντίστοιχο δικαίωμα στον κατηγορούμενο, αιτιολογείται, διότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 88 παρ. 1 του Συντάγματος, ο Εισαγγελέας είναι ισόβιος δικαστικός λειτουργός και με την ιδιότητά του αυτή ασκεί εξουσία, δηλαδή λειτουργεί ως αμερόληπτο όργανο της δικαιοσύνης που βοηθά το δικαστή στη διάγνωση της αλήθειας και την απονομή του

δικαίου και δεν εξομοιώνεται ούτε ταυτίζεται με το διάδικο, σε κάθε δε περίπτωση δεν θεωρείται αντίδικος του κατηγορουμένου (βλ. Ολομ. Α.Π. 3/2014). Στην προκείμενη περίπτωση, το προσβαλλόμενο υπ' αριθμ. 1149/2015 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, εκδόθηκε στις 14-7-2015 και η Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου άσκησε στις 14-9-2015, με δήλωσή της στο γραμματέα του Αρείου Πάγου, την κρινόμενη αναίρεση, για την οποία συντάχθηκε η υπ' αριθμ. 37/14-9-2015 έκθεση αναιρέσεως. Η αναίρεση αυτή, ενόψει του ότι σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 473 παρ. 4 του Κ.Ποιν.Δ. οι προθεσμίες για την άσκηση ενδίκων μέσων κατά βουλευμάτων και αποφάσεων αναστέλλονται κατά το χρονικό διάστημα από 1ης έως 31ης Αυγούστου, έχει ασκηθεί από την δικαιούμενη > προς τούτο Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου νομότυπα και εμπρόθεσμα, είναι παραδεκτή και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω.

Από το άρθρο 242 παρ. 1 και 3 του Π.Κ., όπως η παρ. 3 συμπληρώθηκε με τα άρθρα 1 παρ. 7β του Ν. 2408/1996 και 14 παρ. 6 του Ν. 2721/1999 και προ της τροποποίησής από το άρθρο 25 του Ν. 4055/2012, ορίζονται τα εξής: «1. Υπάλληλος που στα καθήκοντά του ανάγεται η έκδοση ή η σύνταξη δημόσιων εγγράφων, αν σε τέτοια έγγραφα βεβαιώνει με πρόθεση ψευδώς περιστατικό που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους». Και «3. Αν όμως ο υπαίτιος κάποιας από τις πράξεις της παρ. 1 και 2 είχε σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον αθέμιτο όφελος ή να βλάψει παράνομα άλλον, επιβάλλεται κάθειρξη, εάν το συνολικό όφελος ή η συνολική βλάβη υπερβαίνουν το ποσό των 25.000.000 δραχμών» (ήδη 73.000 ευρώ). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 εδ. α' του Ν. 1608/1950 (για τους καταχραστές του Δημοσίου κ.λπ.), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 4 παρ. 5 του Ν. 1738/1987

και τροποποιήθηκε με το άρθρο 2 του Ν. 1877/1990, «στον ένοχο των αδικημάτων που προβλέπονται στα άρθρα ... (μεταξύ άλλων) και 242 του Π.Κ., εφόσον αυτά στρέφονται κατά του Δημοσίου ή Ν.Π.Δ.Δ. κ.λπ., και το όφελος που πέτυχε ή επιδίωξε ο δράστης ή η ζημία που προξενήθηκε ή οπωσδήποτε απειλήθηκε στο Δημόσιο ή στα πιο πάνω νομικά πρόσωπα, υπερβαίνει το ποσό των 5.000.000 δραχμών και ήδη από το 1996, δυνάμει του άρθρου 4 παρ.3 εδ. α του Ν. 2408/1996, το ποσό των 50.000.000 δραχμών και κατ' εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 5 περ. 7 του Ν. 2943/2001 το ποσό των 150.000 ευρώ, επιβάλλεται η ποινή της κάθειρξης και αν συντρέχουν ιδιαζόντως επιβαρύντικές περιστάσεις, ιδίως αν ο ένοχος εξακολούθησε επί μακρό χρόνο την εκτέλεση του εγκλήματος ή το αντικείμενό του είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, επιβάλλεται η ποινή της ισόβιας κάθειρξης». Από την ως άνω κύρια διάταξη του άρθρου 242 παρ. 1 του Π.Κ. προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της ψευδούς βεβαιώσεως (διανοητικής πλαστογραφίας), το οποίο είναι γνήσιο ιδιαίτερο έγκλημα, απαιτείται, αντικειμενικά: α) ο δράστης (αυτουργός) να είναι υπάλληλος κατά την έννοια των άρθρων 13 εδ. α' και 263Α του Π.Κ., αρμόδιος καθ' ύλην και κατά τόπο για τη σύνταξη ή την έκδοση του εγγράφου και να ενεργεί μέσα στα πλαίσια της υπηρεσίας που του έχει ανατεθεί, ή και υπάλληλος μη αρμόδιος, στον οποίον όμως το έγγραφο είναι εμπιστευμένο ή προσιτό ως εκ της υπηρεσίας του, β) έγγραφο κατά την έννοια του άρθρου 13 εδ. γ' του Π.Κ. Η έννοια του δημοσίου εγγράφου δεν προσδιορίζεται σε διάταξη του Π.Κ., γι' αυτό έχει εφαρμογή και στο ποινικό δίκαιο το άρθρο 438 του Κ.Πολ.Δ., κατά την έννοια του οποίου δημόσιο έγγραφο είναι αυτό που συντάχθηκε από αρμόδιο καθ' ύλην και κατά τόπο για τη σύνταξη ή την έκδοση του εγγράφου δημόσιο υπάλληλο ή λειτουργό και προορίζεται για εξωτερική

κυκλοφορία προς πλήρη απόδειξη κάθε γεγονότος που βεβαιώνεται με αυτό έναντι πάντων, το οποίο έχει πλήρη αποδεικτική δύναμη για ότι βεβαιώνεται στο περιεχόμενό του και γ) βεβαίωση στο έγγραφο αυτό ψευδούς περιστατικού, το οποίο μπορεί να έχει έννομες συνέπειες. Έννομες συνέπειες υπάρχουν όταν το έγγραφο έχει τη νομική δυνατότητα να αποδεικνύει τη γένεση, ύπαρξη, διατήρηση, αλλοίωση ή απώλεια ενός δικαιώματος ή έννομης σχέσης ή κατάστασης, δημόσιας ή ιδιωτικής φύσεως, ανεξαρτήτως αν οι ίδιες έννομες συνέπειες θα μπορούσαν να επέλθουν με τη βεβαίωση στο έγγραφο της πραγματικής καταστάσεως. Υποκειμενικά απαιτείται δόλος, ο οποίος συνίσταται στη γνώση του δράστη, έστω και με την έννοια του ενδεχόμενου δόλου, ότι ενεργεί υπό την ιδιότητα του υπαλλήλου εντός της καθ' ύλην και κατά τόπο αρμοδιότητάς του και ότι το βεβαιούμενο γεγονός είναι ψευδές και στη θέληση ή αποδοχή του δράστη να βεβαιώσει το ψευδές περιστατικό που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες. Το βεβαιούμενο περιστατικό πρέπει να είναι αντικειμενικά ψευδές, πράγμα που συμβαίνει, όταν δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, είτε δηλαδή το αναφερόμενο στο έγγραφο περιστατικό δεν είναι αληθινό, είτε δεν αναφέρεται σε αυτό αληθινό περιστατικό το οποίο έπρεπε να αναφερθεί. Ως περιστατικό νοείται το γεγονός που ανάγεται στο παρελθόν ή στο παρόν και μπορεί να αποδειχθεί, αφού εκείνο το οποίο δεν συνέβη δεν μπορεί να αποδειχθεί και ως εκ τούτου ούτε να βεβαιωθεί. Δεν αρκεί στο έγγραφο απλώς να εκφέρονται αξιολογικές κρίσεις ή γνώμες ή εκτιμήσεις ή νομικοί συλλογισμοί ή ισχυρισμοί, έστω και αν αυτοί έχουν έννομες συνέπειες, εκτός αν υπό τον τύπο της εκφράσεως κρίσης, γνώμης, εκτίμησης ή ισχυρισμού υποκρύπτεται βεβαίωση πραγματικού περιστατικού, δηλαδή γεγονότος αναγομένου στο παρελθόν ή στο παρόν δυναμένου να αποδειχθεί. Το

περιστατικό αποδεικνύει τη γένεση, ύπαρξη, διατήρηση, μεταβολή (αλλοίωση) ή απόσβεση ενός δικαιώματος ή μιας έννομης σχέσεως δημόσιας ή ιδιωτικής ή μιας καταστάσεως. Ψευδές είναι το περιστατικό όταν δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα και ειδικότερα όταν βεβαιώνεται στο έγγραφο περιστατικό το οποίο δεν είναι αληθές ή αποκρύπτεται από αυτό αληθές περιστατικό. Τέτοιο περιστατικό (γεγονός), που αποδεικνύει την ύπαρξη μιας καταστάσεως και συγκεκριμένα της οικονομικής καταστάσεως μιας χώρας και που ανάγεται στο παρελθόν ή το παρόν και μπορεί να αποδειχθεί, αποτελεί και το ετήσιο δημοσιονομικό έλλειμα χώρας της ευρωπαϊκής ένωσης, το οποίο είναι η διαφορά μεταξύ του χρέους του έτους αυτού και του χρέους του προηγούμενου έτους, δηλαδή των συσσωρευμένων δια μέσου του χρόνου δημοσίων ελλειμάτων, τουτέστιν των διαφορών μεταξύ εσόδων και δαπανών του Κράτους και εξευρίσκεται με συγκεκριμένους κανόνες του ευρωπαϊκού δικαίου που ισχύουν για όλες τις ευρωπαϊκές χώρες και ανάγεται σε ποσοστό επί τοις % επί του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος (Α.Ε.Π.) της χώρας. Το ετήσιο δημοσιονομικό έλλειμα μιας ευρωπαϊκής χώρας, όπως είναι η Ελλάδα, αφού αποτελεί τη διαφορά του χρέους της χώρας του έτους αυτού και του χρέους της χώρας του προηγούμενου έτους, δεν αποτελεί κρίση και εκτίμηση των αρμοδίων υπαλλήλων, αλλά πραγματικό γεγονός (περιστατικό) που ανάγεται στο παρελθόν ή στο παρόν και εξευρίσκεται και αποδεικνύεται με την εφαρμογή των ισχυόντων προς τούτο κανόνων του ευρωπαϊκού δικαίου. Κατά συνέπεια διόγκωση ή ελάττωση αυτού με οποιοδήποτε τρόπο, είτε με χρήση ψευδών στατιστικών δεδομένων, είτε με παραβίαση των κανόνων του ευρωπαϊκού δικαίου ως προς τα κονδύλια που πρέπει να υπολογισθούν για να εξευρεθεί το ύψος του και βεβαίωση των αρμοδίων προς τούτο υπαλλήλων σε δημόσιο έγγραφο ότι αυτό

ανέρχεται σε μεγαλύτερο ή μικρότερο ύψος από το πραγματικό, αποτελεί ψευδή βεβαίωση περιστατικού (γεγονότος) από μέρους των αρμοδίων υπαλλήλων. Εξάλλου, κατά το άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ. β' του Κ.Ποιν.Δ. λόγο αναιρέσεως του βουλεύματος αποτελεί και η εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη ερμηνεία υπάρχει όταν το δικαστικό συμβούλιο αποδίδει στη διάταξη του νόμου διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει και εσφαλμένη είναι η εφαρμογή της διάταξης του νόμου, όταν το δικαστικό συμβούλιο δεν υπήγαγε ορθά τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία δέχθηκε ότι προέκυψαν, στην αληθή έννοια της διατάξεως του νόμου, αλλά και όταν η σχετική διάταξη παραβιάσθηκε εκ πλαγίου, διότι έχουν εμφιλοχωρήσει στο πόρισμα του βουλεύματος του δικαστικού συμβουλίου ασάφειες, ελλείψεις, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος από τον Αρειο Πάγο της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, οπότε το βούλευμα του δικαστικού συμβουλίου στερείται νομίμου βάσεως.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το προσβαλλόμενο υπ' αριθμ. 1149/2015 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, τούτο δέχθηκε ότι η από κοινού βεβαίωση από μέρους των κατηγορουμένων υπαλλήλων, κατά την έννοια των άρθρων 13 περ. α' και 263Α του Π.Κ., στα πλαίσια της αρμοδιότητάς τους ως Προέδρου της Ανεξάρτητης Διοικητικής Αρχής με την επωνυμία «Ελληνική Στατιστική Αρχή» (ΕΛ.ΣΤΑΤ) του πρώτου και ως προϊσταμένων των αρμόδιων υπηρεσιών της ΕΛ.ΣΤΑΤ. και δη της Διεύθυνσης Εθνικών Λογαριασμών και της Διεύθυνσης Στατιστικών Ερευνών της εν λόγω αρχής του δεύτερου και της τρίτης, αντιστοίχως, ότι το δημοσιονομικό έλλειμα της χώρας και συγκεκριμένα το οριστικό έλλειμα της «Γενικής Κυβέρνησης» της χώρας ανερχόταν κατά το έτος 2009 σε ποσοστό 15,4 %

του ΑΕΠ και μετά από επανακαθορισμό του Α.Ε.Π. σε 158% του Α.Ε.Π., αποτελούσε όχι βεβαίωση περιστατικού (γεγονότος), αλλά αξιολογική κρίση και εκτίμηση, ελεγχόμενη μόνον ως προς την ορθότητά της ή μη και τούτο διότι δεν προέκυψε ότι η αξιολόγηση αυτή στηρίχθηκε σε αναληθή στατιστικά μεγέθη. Ακολούθως δε, αφού δηλαδή δέχθηκε ότι η κατά τα ανωτέρω βεβαίωση του δημοσιονομικού ελλείματος της Ελλάδας για το έτος 2009 δεν αποτελούσε πραγματικό περιστατικό (γεγονός) αλλά αξιολογική κρίση και εκτίμηση, χωρίς να ερευνήσει αν το ως άνω βεβαιωθέν εγγράφως από τους κατηγορούμενους έλλειμα της χώρας ήταν πραγματικό ή αν είχε διογκωθεί σκόπιμα με παραβίαση των κανόνων του ευρωπαϊκού δικαίου με βάση τους οποίους προσδιορίζεται, έκρινε ότι δεν στοιχειοθετείται το έγκλημα (κακούργημα) της κατά συναυτουργία ψευδούς βεβαιώσεως σε βάρος του δημοσίου υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαίτερως μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος, για το οποίο διώχθηκαν οι κατηγορούμενοι και αποφάνθηκε να μη γίνει κατηγορία κατά των κατηγορουμένων για το ως άνω έγκλημα. Έτσι όμως, με αυτά που δέχθηκε το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών με το προσβαλλόμενο βούλευμά του, ανεξάρτητα από το ότι η αιτιολογία του είναι ασαφής και ελλιπής ως προς το αν το ως άνω δημοσιονομικό έλλειμα ήταν το πραγματικό ή αν είχε διογκωθεί από μέρους των κατηγορουμένων με παραβίαση των κανόνων του ευρωπαϊκού δικαίου με βάση τους οποίους προσδιορίζεται, πρωτίστως προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία της έννοιας του όρου «περιστατικό» της ουσιαστικής ποινικής διατάξεως του άρθρου 242 παρ. 1 του Π.Κ. και συνακόλουθα και σε εσφαλμένη εφαρμογή της με το να δεχθεί ότι το δημοσιονομικό έλλειμα της Ελλάδας για το έτος 2009 δεν είναι πραγματικό περιστατικό (γεγονός), αλλά αξιολογική κρίση που δεν εμπίπτει στην έννοια του γεγονότος (περιστατικού) της ως

άνω ποινικής διατάξεως, δηλαδή του γεγονότος που ανάγεται στο παρελθόν, εξευρίσκεται και αποδεικνύεται με την εφαρμογή των ισχυόντων προς τούτο κανόνων του ευρωπαϊκού δικαίου και μπορεί να αποδειχθεί.

Επομένως, ενόψει τούτων, ο από το άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ. β' του Κ.Ποιν.Δ. λόγος της κρινόμενης αναιρέσεως της Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, που πλήττει το προσβαλλόμενο βούλευμα για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της ουσιαστικής ποινικής διατάξεως του άρθρου 242 παρ. 1 του Π.Κ. ως προς το έγκλημα της κατά συναυτουργία ψευδούς βεβαιώσεως σε βάρος του δημοσίου υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαίτερως μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος για το οποίο αποφάνθηκε να μη γίνει κατηγορία, πρέπει να γίνει δεκτός ως βάσιμος, παρελκούσης δε της έρευνας του άλλου λόγου της κρινόμενης αναιρέσεως από το άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ. ε' του Κ.Ποιν.Δ. περί ελλείψεως στο προσβαλλόμενο βούλευμα της ειδικής αιτιολογίας που επιβάλλει το άρθρο 139 του ίδιου Κώδικα, ως καλυπτομένου του λόγου τούτου από την αναιρετική εμβέλεια του ως άνω πρώτου λόγου της κρινόμενης αναιρέσεως, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη αναίρεση, να αναιρεθεί το προσβαλλόμενο βούλευμα κατά το μέρος που προσβάλλεται με την αναίρεση και συγκεκριμένα μόνον κατά το μέρος που αποφάνθηκε να μη γίνει κατηγορία κατά των κατηγορουμένων

- 1) Ανδρέα ΓΕΩΡΓΙΟΥ του Βασιλείου, κατοίκου Αθηνών
- 2) Κωνσταντίνου ΜΟΛΦΕΤΑ του Βαλεντίνου, κατοίκου Αθηνών και
- 3) Αθανασίας ΞΕΝΑΚΗ του Θεοδώρου, κατοίκου Παλαιού Φαλήρου Αττικής για ψευδή βεβαίωση κατά συναυτουργία σε βάρος του Δημοσίου, υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαίτερως μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος (άρθρα 13α', 45, 242 §

3-1, 263Α Π.Κ. σε συνδ. με άρθρ. 1 Ν.1608/1950) και σύμφωνα με το άρθρο 485 του Κ.Ποιν.Δ. και κατ' ανάλογη εφαρμογή των άρθρων 518 - 519 Κ.Ποιν.Δ., να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα κρίση στο ίδιο Συμβούλιο Εφετών, που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που ήδη συμμετείχαν στην έκδοση του προσβαλλόμενου βουλεύματος.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί εν μέρει το υπ' αριθμ. 1149/2015 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών και συγκεκριμένα το αναιρεί μόνον κατά το μέρος που αποφάνθηκε να μη γίνει κατηγορία κατά των κατηγορουμένων: 1) Ανδρέα ΓΕΩΡΓΙΟΥ του Βασιλείου, κατοίκου Αθηνών 2) Κωνσταντίνου ΜΟΛΦΕΤΑ του Βαλεντίνου, κατοίκου Αθηνών και 3) Αθανασίας ΞΕΝΑΚΗ του Θεοδώρου, κατοίκου Παλαιού Φαλήρου Αττικής για ψευδή βεβαίωση κατά συναυτουργία σε βάρος του Δημοσίου, υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαίτερως μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος. Και

Παραπέμπει την υπόθεση κατά το ως άνω αναιρούμενο μέρος της για νέα κρίση στο ίδιο Συμβούλιο Εφετών, που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που ήδη συμμετείχαν στην έκδοση του εν μέρει αναιρούμενου βουλεύματος.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 3 Δεκεμβρίου 2015. Και

Εκδόθηκε στην Αθήνα την 1^η Αυγούστου 2016.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

